

12 RÖPIRAT.

Budapest 1883. január 15.

III. évfolyam

IV. füzet.

Tessék színt vallani!

Minden túlzás, minden nagyítás nélkül mondhatjuk el azt, hogy a magyar nemzet elvégre fölismerte a legnagyobb bajt, mely e nemzetet anyagilag tönkre teszi, szellemi fejlődését megakadályozza. A Tátrától a Dráváig, Pozsonytól a Hargitáig csak a zsidókérdés foglalkoztatja a kedélyeket, az a kérdés, mely oly mélyen belenyúl nemzeti életünkbe, mely oly közelről érinti mindnyájunk érdekeit. Úr és földműves, földbirtokos és napszámos, kereskedő, iparos és ész-munkás, szóval a nemzet mindenik tagja élénken érdeklődik a zsidókérdés megoldása iránt, s elenyésző csekély kivétellel egybehangzó közóhajtássá vált hazaszerte az, hogy azt a jármot, melyet a zsidóság reánk rakott, le kell ráznunk mielőbb.

Azt se higgyék a zsidók és a zsidó-barátok, hogy a fent jelzett általános óhajtás mulékony tünet, mely mától holnapig tart, hogy aztán a kedélyek más irányban hullámozása által létre hozott újabb divatos eszmének engedjen tért. Hallgassák csak meg, hogy mit beszél e tárgyról a nép, hogy miként gondolkozik a zsidókérdés felől az elfogulatlan és független birtokos-osztály, és megfognak győződni arról, hogy ezt az ügyet nem lehet már agyonhallgatással eltemetni; meg fognak győződni arról, hogy itt radikális kúrára van szükség, mely kivágja a nemzet testéből a fekélyt, kiirtsa a keresztényeken élő parazitákat.

Mitse akarok levonni azon derék férfiak érdeméből, kik a nemzetet a zsidó-uralom veszélyes voltára figyelmeztetve, úgy a parlamentben, valamint a társadalmi életben nehéz harcokat folytatnak azon vétkes közönyösség és ama számos intriga ellen, melyeket egyfelől nemzetünk vezérférfiainak aluszékonyosága, másfelől a zsidók és barátaik semmi eszköztől vissza nem rettenő öszszetartása gördít tiszta szándékú törekvéseik elé; nagy az ő ér-

demlik; de másfelől legyen tudva az is, hogy az antisemitizmus nem az ő szereplésük eredménye s nincs az ő törekvésükhöz kötve. Ezt azért mondom, mert a zsidók és zsidó-barátok azon tévhitben élnek, jobban mondván: azzal vigasztalják magukat, hogy az antisemitizmust Istóczy és Ónody csinálják, és ha ők egykoron elhallgatnának, el fog hallgatni a nemzet is. Hát kérem szépen: nem ők csinálják. Ők csak bátor előharczosai az ügynek ott, hol ezt az ügyet törvényhozásilag megoldani kell, de hátuk mögött, nézeteikben osztozva, törekvéseiket támogatva, a nemzet milliói állanak. Az az egyszerű falusi paraszt ember, az a zsidó-uzsoráskodás által tönkre tett kisvárosi iparos semmit vagy csak nagyon keveset hallott a képviselőházban lefolyt vitákról, (annál kevésbé hallhatott, mert a vakációkra haza ránduló képviselőink minden egyébről beszélnek, csak erről az ügyről nem,) hanem azért kérdezze meg bárki azt az elszigetelve élő szegény embert a zsidók tekintetébeni véleményéről, és meg fog arról győződni, hogy az az ember, akisem a „12 röpirat”-ot, sem a „Függetlenség”-et nem olvassa, szórói-szóra azon meggyőződést táplálja a zsidó-uralom veszélyes volta felől, a mit az érintett irodalmi közlönyök hirdetnek. Azért, ha a nemzet közigazgatási állapotán sáska-hadként pusztító zsidóság ellen harcot folytató előcsatáraink a küzdterről ma le is lépnének, e harcnak korántsem lenne ezzel vége, mert az önfentartási ösztön által hatalmas erővé fejlesztett közvélemény ez esetben is és minden esetben folytatná a harcot, s előbb-utóbb diadalra is juttatná ezen eszmét, mely ma már általános nemzeti eszme.

Jó lesz ezt megjegyezniök azoknak, kik azt hiszik, hogy az antiszemizmus néhány agitátor törekvéseiben gyökerezik.

Intő például szolgálhatnak az illetőknek erre nézve amaz események, melyek közelebb Pozsony, Nyitra, Mosony s Sopron-megyékben lefolytak. A zsidólapok ugyan azt igyekeztek elhíttetni a világgal, hogy mindazon események külföldi agitátorok által szítva nem magyar ajkú lakosok által követettek el, miből aztán azt a bölcs következtetést vonták le, hogy ennél fogva a tüntetések inscenirozásában részt nem vevő békés magyar nép testi lelki jó barátja a zsidóságnak, és esze ágában sincs az ez által rárakott terheket vállairól lerázni.

Hát a tisztelt uraknak ismét nincs igazuk. Megengedem, hogy ama tüntetésekben magyar emberek csak csekély számban vettek részt, de ez egyáltalán nem bizonyít semmit azok mellett, a kik szeretnék a világgal elhíttetni, hogy a magyar ember mitsem akar tudni az u. n. zsidókérdésről. A magyar ember türelmes és

törvénytisztelő, ennek adja jelét most is, midőn daczára a zsidók kihívó magaviseletének, daczára a föl-fölmerülő hecczeknek nyugodtan marad, s az országgyűlésen együtt ülő képviselőibe helyezett bizalommal bizton hiszi, hogy a zsidókérdés törvényszerű s a nemzet érdekeinek megfelelő megoldása sokáig már el nem maradhat. A magyar nép tiszteli orsz. képviselőit s föl nem merné tenni azokról, hogy a nemzet érdekeit épen ők hagyják figyelmen kívül, akik ezen érdekek megvédésére lettek kiválasztva, valamint azt sem teszi föl a magyar nép orsz. képviselőiről, hogy azok ne bírnának tudomással azon gázságokról, melyek a zsidók által napról-napra elkövetetnek.

Vár tehát a nép, vár türelemmel. De jaj lenne hazánkra nézve, ha ez a türelmes várakozás csalódást eredményezne, vagy a hosszas hasztalan várakozás miatt kifogyna a nemzet türelme. A történelem tanúsítása szerint a türelem tulfeszítése rettenetes katasztrófákban boszulja meg magát, és sokszor változott át az a nép, mely szelíd bárány volt, a türelmével való visszaélés következtében pusztító vadállattá.

Azért uraim, képviselő urak ott a tövényhozó testületben: tessék színt vallani!

Itt az ideje, hogy a zsidókérdésben megismerjük azokat, a kik a nemzet érdekeit vannak hivatva képviselni. Ennél fontosabb, közérdekűbb, a meg-oldás tekintetében sürgősebb, a megoldás halogatása tekintetében pedig veszélyesebb kérdés ez idő szerint nincs szőnyegen, tessék tehát azoknak, kik a kérdés törvényes megoldására hivatvák, színt vallani.

Sok képviselő szűr alatt antisemitáskodik; vannak, kik a zsidók vétkes üzelmeit ecsetelő országgyűlési beszédek folyamán egy-egy helyeslő közbekiáltást is meg mernek riszkirozni, mások ide haza, bizalmas jó barátaik körében őszintén bevallják, hogy az antisemita érzületű képviselőknak alaposan igazuk van: hanem mikor aztán szavazásra kerül a dolog, jelen nem létükkel tündökölnék, vagy a zsidók nagy örömeire „nem”-mel szavaznak.

Képviselő testületünk méltósága érdekében kérjük tehát az illetőket: hagyjanak fel ezzel az illetlen kétkulacsossággal, és jellemes emberekhez illetőleg valljanak színt. A legközelebbi képviselő-választásokig lesz türelme a nemzetnek bevárni az alkalmat, hogy a zsidóság bérenczei helyett másokat, a nemzet közérzületét méltóbban képviselő egyéneket küldhessen a képviselőházba; de addig is méltán megvárhatja, sőt megkövetelheti minden választókerület azt, hogy képviselőjének véleményét, álláspontját a zsidókérdésben is megismerje.

Hogy mely irányban kellene a nemzet közérületét hűn képviselő orsz. képviselőknek a zsidókérdés lehető megoldása tekintetében munkálkodniok: azt ezúttal nem fejtegetem; jó részben irányt ad erre nézve a tapolczai kérvény. Csupán a következőket akarom itt röviden fölemlíteni:

A közjogi alapon álló kormánypárt és a mérsékelt ellenzék az Ausztriával való kiegyezés elfogadásának indoklásául leginkább azt hangsúlyozza, hogy csakis ezáltal vált lehetővé hazánk belügyeinek, különösen közgazdaszáti viszonyainknak háborítatlan, békés fejlesztése. Ezen, sokszor hangoztatott érdek alapján jogosan követelheti a nemzet úgy a kormánypárttól valamint a mérsékelt ellenzékétől, hogy a zsidókérdésben a nemzet érdekeivel egyező álláspontot foglaljanak el, és hathatós, radikális kúrával hárítsák el azon akadályt, mely vagyoni és szellemi gyarapodásunkat lehetetlenné teszi; ennél fontosabb, életbevágóbb belügyi reform-kérdés a belpolitikai constellációk láthatárán ezúttal nem létezik.

De megköveteli a nemzet az ez iránybani nyílt, őszinte küzdelmet a közjogi ellenzékétől is. A közjogi viták manapság egészen meddők lévén, azon párt, mely a magyar nemzetnek függetlenné tételét írta jelszóul zászlójára, küzdjön ezen függetlenségért, a zsidók uralmától való függetlenné tétel érdekében.

Igen, tisztelt képviselő urak, ezt várja önöktől a nemzet. Kortes-politikából pactálni a zsidókkal, nem illik a magyar képviselőház tagjaihoz, míg másfelől az örültséggel határos eszélytelenség odáig vinni a humanismust, hogy legnagyobb belső ellenségeinknek, a zsidóknak uralmát továbbra is tűrve, a szent humanismus érdekében birkatürelemmel engedjük továbbra is a magyar embert, véreinket a zsidók által mindenükből kivetköztetni.

Ismét és ismét komoly szava tehát a nemzetnek országos képviselőihez az, hogy t e s s é k s z i n t v a l l a n i !

Igazmondó.

יהי אור

Jehi or! — Legyen világosság!

II.

Századok óta közöttünk élnek a zsidók, s ma alig ismeri őket jobban a ker. társadalom, tekintve belügyeiket, mint a biblia zsidait. Nevetek ha látom, hogy egy zsidóval társalgó keresztény mily ki-

nosan válogatja a szavakat, lia velük a zsidót akarja jelenteni. Hivatalos iratokban, tanodái értesítőkből komoly képet vágnak a „mérsékelt” urak, s a zsidókat majd „Mózes vallású”-nak (elég helytelenül; jobb: Mózeses, származván ebből: משה = mose), majd meg „izraelitá”-nak nevezik; nem merik kimondani hogy „zsidó.”

Bárgyúság! Soh'se higgye senki, hogy „izraelita” jobb, szebb vagy mérsékeltőbb, a „zsidó” pedig valami gúnynev; épen ellenkezőleg. Tudja minden keresztény, hogy az Izrael nevet Jákob pátriárkha vette fel azért, mert neve nagyon jellemző volt reá nézve; e név t. i. יַעֲקֹב = jáakof (vagy zsidósan Jekof) עֲקֵב – ákaf igéből származik, ami annyit jelent mint rászedni, kijátszani, megcsalni; Jáakof e szerint annyi mint csaló; mint nyájőr, nomád, több efféle csiny bizonyulván rá, még testvérét Ezsafot (Ezsau) is megcsalván a lencsével, atyai áldással, stb. – Mielőtt Izraelre „magyarosította” volna nevét,*) nagy küzdelme vala az Úrral, s minthogy ő lett a diadalmas (lia szabad illet mondani), régi nevét Izraellel (יִשְׂרָאֵל = jiszróel) cserélte fel, ami annyit akarna jelenteni mint „istent legyőző”, ámbár a rabbinusok szeretnék „istenharcosává” szelídíteni. Istenkáromlás nélkül e szerint zsidót izraelitá-nak hívni nem is lehet; de ha valaki mégis így tesz, az önmagát pogánynak ismeri el. Méltóbban lehetne és kellene őket jekefitáknak hívni: e név éppen oly jellemző volna, mint a mai, t. i. zsidó. – Annyira hibás, rossz, nevetséges az izraelita címzés, hogy senki sem mondaná pl.: „izraelita nyelv”, „izraelita ország,” stb.; de sőt maguk a zsidók soha és sehol sem hívják magukat „izraelitáknak”, hanem יְהוּדִים = jehudi יהודים = jehudim-nak (zsidó); legfeljebb ünnepélyes alakban בְּנֵי יִשְׂרָאֵל – bné jiszróel (Izrael fiai) féle szólam divik közöttük. Már az ó-szövetségben is mindenütt a „zsidó” kifejezéssel találkozunk**). Az „izraelita”-féle cím mellett tehát csak a tájékozatlanság szól.

*) Meg kell itt jegyezmem a hatóságok kedvéért, hogy a zsidók nagy visszaélést és csalást szoktak a névmagyarítás körül elkövetni. Ne hagyja magát a hatóság e nép által nyilvánosan bolonddá tartatni. A minap olvastam egy zsidó-magyar lapban, hogy valami Wilhelm Ochs nevű zsidó, nevét „Sor”-ra „magyarítja”. Pedig dehogy magyarítja! Minden zsidónak van más neve annál a mit visel; pl. a Markus zsidók valódi neve Mordokháj, az Arminok-é: Harsl (Hirsch), héberül Ézvi, stb. Az a „Sor” pedig nem egyéb ennél שׁוֹר = sor (ökör, azaz Ochs); az ő héber neve úgy is sor volt, ezzel a „megmagyarosítással” tehát csak a hatóságot tartja bolonddá. Egy másik zsidó „Sikor”-ra fordítja nevét, ami szintén héberül van, annyit tesz mint rieszeg.

***)E szó „zsidó” a héber יְהוּדִי = jehudi-ből származik; úgyszintén a deák Judaeus; ebből a német Jüd (régiesen Jüd, ma Jude);

Egy csöppöt sem szerencsésebb a „Mózes-vallású” cím sem. Oly kevésbé Mózes-vallásúak a zsidók mint akár a cigányok. Hogy mily távol állnak a mai zsidók Mózes vallásától, meg fogja látni az olvasó cikkeink folyamán, midőn ezek mindegyikében kitépünk egy marék tollat a zsidók ludzsiron hízott teteméről, s ha majd így megkoppasztva fognak állni a világ előtt: senki sem fogja őket sem „izraelitáknak”, sem pedig „Mózes vallásúaknak” gúnyolni. Nem tudom mily szavakkal és nevekkal éltek azok, akik az emancipációt kierőszakolták; de ha a zsidóság mint Mózes vallás szerepel a törvényben, vagy mint izraeliták (Ekkép szerepelnek.– Szerk.) s ily címen ismeri el őket az állam, mint a törvény által elismert és bevett vallást, akkor a törvény ki van játszva, a zsidóság pedig mint ilyen, elismerve nem lévén, az emancipáció semmis.

Különben bárminek nevezze vagy neveztesse is magát a zsidó, nevével együtt örök idők óta ellenszenv és megvetés tárgya volt a világ minden országában a hol megfordult, olyan ma, és olyan is marad az emberiség utolsó lehelééig.

A mai zsidóság két fő hordára oszlik. Az egyiket karaitáknak, a másikat rabbinitáknak, vagy farizeusoknak nevezik. Az előbbieket képezik a zsidók között a szabadelvűeket olyképen, hogy fanatizmusuk bár nem kisebb mint a többié, semmiféle Haggadát, Talmudot el nem ismernek, hanem szorosán Mózes könyvéhez ragaszkodnak (a maguk módja szerint), s ezért hívják magukat קראים karráim, (innét: מִקְרָאִים – mikra, írás) írásos-oknak. Hazánkban e horda aligha lakik; de Oroszországban vannak saját falvaik, sőt egy váruk is (Csufut Kále). E fajta dolgozik is valamit, nagyon ájtatos és fanatikus. – Sokkal fontosabb ránk nézve a másik horda, a רבנים rabbánim, arabbaniták, a „mi” zsidaink. Azért hívják magukat rabbanitáknak, mivel Mózes könyvén és a próféták iratain felül a Talmudot, a rabbinusok minden magyarázatát, parancsát, rendeletét törvényül ismerik el. Ezek a régi farizeusok ivadékai.

Nincs az az emberi nyelv, mely kimondja, az a toll, mely leírja, ecset, mely lefesse azt a lángoló, pokoli gyűlöletet, melylyel e két horda egymás iránt viseltetik. Gúnynevekkel, átkokkal és szitkokkal tetézik egymást. Házasságra egymás leányaival nem lépnek; velük egy födél alatt nem laknak; sőt ha karaita a rabbaniták közé akarna lépni: felvételét megtagadják. Annyira megy gyűlöletük a karaiták

ebből a szláv zsid, ebből pedig a magyar zsidó. Az angol Jew (dzsú), a francia Juif (zsiif), az olasz Giudeo (dzsudéo), a spanyol Judío (Khu-dio) mind a deák Judaeusból, illetve j e h u d i-ből származnak.

íránt, hogy ha a ker. hatóságok útjukban nem állnának, őket rögtön legyilkolnák.

A rabbanita zsidóság szintén 2 csoportra bomlik; az egyik o r t h o d o x-nak (réginek) nevezi magát, a másik pedig a haladó, n e o l ó g (bratwurst) nevet bitorolja. Senki se higye azonban, hogy e két falka valami nagy ellentétben áll egymással; az egyik épen olyan mint a másik; az egész különbség csupán abban áll, hogy az egyik buzgóbb talmudista, a másik pedig hanyagabb; az egyik türelmesen viseli a sok terhes babonát, fanatizmust, a másik szeretne tőle némileg megszabadulni: evés-ivásban kevesebb válogatást tenni, kevesebbet böjtölni, „imádkozni,” és többet élvezni. Jól mondta az egyik zsidó a magyar parlamentben, hogy köztük körülbelül olyan a különbség, mint a buzgó és a hanyag katolikus között. Lényeges különbség e két osztag között nincs; amit az egyikről mondunk, illik a másikra is. Magától értetődik, hogy minden, a nyilvánosság előtt szereplő zsidó haladónak teteti magát; mi könnyebb ezek előtt mint a hazugság és farizaeusság?! – hisz azok ivadéka! Látsz ezeknél modern képeket, díszes bútort, társalgót és mindent; nagyszerű estélyeket ad, meghív vendégeket, s akadnak is bárgyú emberek, a kik kivetkőzvéen a zsidók elleni „el ői tél et et”, nem átallanak ily farizaeusnál megjelenni. Pedig ha tudnák, mit gondol és érez ez az elfásult, penészes zsidó-szív ilyenkor! – ha látnák azt a kiolthatlan, halálos gyűlöletet, melylyel az ily מַמְזֵרִים – mamzerim (fattyak, házasságtörésből születtek) íránt viseltetik: korbácsot fognának az „érdemes háziurra”.

Mínthogy e két névleges falka voltaképpen csak egy, mi a jövőben különbséget közöttük nem teendünk; valamint azt sem mondjuk, mint bizonyos egyének szokták, hogy tisztelet a kivételeknek; mert aki magát zsidónak vallja, az zsidó.

Valamint egykor a babyloniai fogságban elveszték a zsidók nyelvüket, betűiket, sz. Írásukat, épen úgy történt vala Jeruzsálem földulatása alkalmával is, hogy elveszték nemcsak nemzetiségüket, országukat, de még vallásukat is. Így bolyongtak több mint ezer évig szanaszét, csalással, szédelgéssel tengetvén életüket mint paraziták, különösen az arabok, mórok és a rómaiak testén. Utóbb a mórokkal Spanyolországba ólálkodtak be, ahol a mórok között épp oly gyorsan emelkedtek a legfőbb méltóságokra, mint ma nálurik, s lőnek belőlük tudósok, tanárok a mórok tudományával és iskoláin, mint ma nálunk. Látván egyik fő tudósuk, valami Mose bar Majmon, hogy barbár népe vagy beolvad a mohamedanizmusba, vagy teljesen hitelenné lesz, ha neki a hagyományokból, sz. Írásból és Talmudból valami vallás-félét össze nem aggat: szerkesztett egy 13 czikkből álló

vallási symbolumot, vázlatot; ez lön az új vallás alapja, melyre a későbbi rabbinusok ráépítették a mai zsidóság rendszerét. A XII. század óta tehát a zsidóság új vallással bír. E 13 hitcikkhez csináltak még sz. könyveikből egy kivonatot, felosztották 613 ízre, vagyis parancsokra. Ezek egy része parancsoló, a másik tiltó; egyik részük csak a férfiakat, a másik csak a nőket kötelezi, egy részük pedig úgy a férfiakat mint a nőket és a gyermekeket is. Azért éppen 613 a parancsok száma, mivel (a zsidó anatómia, boncztan szerint) az ember teste 613 részecskéből áll; ha mármost az ember testének minden részecskéje megtart egy parancsot: ime az egész parancs meg van tartva! Zsidó logika.

Idő folytán oda fejlődött ki a zsidó vallás-gyártás, hogy ma tényleg már 3 vallásuk van. Első a Mózsés-vallás; ezzel ültetik fel a hatóságokat, ezzel imponálnak a keresztényeknek, s ennek foszlányai-ból fonták másik 2 vallásuk egy-egy részecskéjét. Második a gyermekek, asszonyok és tanulatlanok vallása; ez nem egyéb mint egy morzsa mozaizmus, egy morzsa talmudizmus, 80% rationalismus. E második vallásnak egyenes célja az, hogy barbár köznépük némileg a kereszténységhez simuljon; hogy ne legyen közöttük a különbség oly kirívó, és hogy a tudatlan közzsidó szája el ne járhasson, ne compromittálja az egész zsidóságot. Inkább a külvilágnak van ez szánva, mintsem a zsidóság zömének. A harmadik: a fő vallás, a zsidóság veleje, quintessentiája, az a talmudizmus. Ez a művelt, az ájtatos, a kegyes hírében állni akaró, a tanult, a buzgó eszményképe, lelke üdvössége, a rabbinusok egyedüli, kizárólagos tudománya; ezzel foglalkozik, ezt tanulja, bújja éjjel-nappal élete végéig, ha valamire való rabbinus akar lenni. Ez a budapesti és minden más rabbiképző „szeminárium” A-ja és Ω-ja. – Erről és a 13 hitcikkéről fogunk mi is szólni jövő találkozásunk alkalmával. Csak ha e tudnivalókkal leszámoltunk, foghatunk bele azon tételünk kimutatásába, miszerint a zsidóság veszedelmes a ker. társadalomra, minden ker. államra és általában az erkölcsre, s így a ker. társadalom erkölcsi kötelessége e rákot testéből kivágni!

Avellanus.

Dr. Rohling nyilatkozata.

M. é. novemberi füzetünkben megemlékeztünk Dr. Jellinek és Dr. Güdemann bécsi rabbinusoknak nyilatkozatáról, a melyben tagadják azt, hogy, mint ez Rohling „Talmud-zsidó” című művében

kifejtetik, a „Talmudban a keresztények „kutyáknak, disznóknak és szamaraknak” hivatnának, sőt a most nevezett rabbinusok valódi talmudmoráli szemtelenséggel még azt is tagadják, hogy a Talmud egyáltalán ellenséges dolgokat foglalna magában a keresztények ellen.

E talmudisztikus nyilatkozattal szemben Dr. Rohling Ágost prágai egyetemi tanár indítatva érezte magát több bécsi nem-zsidó lap útján egy ellennyilatkozatot közzétenni. Ezen ellennyilatkozat, a mely decemberi füzetünkéből térszúke miatt szorult ki, következőleg hangzik:

„A Talmud azt tanítja, hogy a zsidó a bíróságok előtt a nem-zsidót minden áron legyőzni törekedjék vagy a törvény segélyével, vagy pedig ha ez nem lehető, akkor csalással. (Baba Kamma 113 a) Ha tehát még bíróságok előtt is, a hol még esküre is kerülhet a dolog, meg van a zsidónak engedve a csalás, mit nem engedhet ő meg magának bíróságon kívül, az újságokban és egyebütt! Ha a nevezett rabbinus urak kijelentik, hogy a Talmudban semmi sem foglaltatik a keresztények ellen, úgy ez e szerint könnyen egy nagy kópéságnak tekinthető. Geiger Ábrahám (az 1874-ben elhalt reform-rabbinus) legalább beismerete, hogy bizony a Talmudban elég keresztényellenes mondás van; ő azonban a közönséggel csak azt akarta elhitetni, hogy azok nincsenek *rész értelemben* értve! De bizonyára mindenesetre kikérhetik maguknak a nem-zsidók azt, hogy őket kutyáknak (Megilla 7., b.), szamaraknak (Berachoth 112. b.), marhamagnak (Jebamoth 94., b Tos.), neveztesse. A prágai imakönyv (Machsor II. 56. a.) meg a kereszténységet pláne „Edom”-nak, „disznó”-nak hívja. Az Aboda Zára értekezés (6. a.) a keresztényeket a bálványimádóknál is alábbra valóknak tartja, és a Gittin értekezésben (57.) azt tanítja a talmud, hogy Jézus, miként Bileam is, a pokol fenekén sárban főzetik. Váljon az ilyféle dolgok jó értelemben vannak értve? Rabinusi axióma az, hogy a nem-zsidó élete a zsidó kezében van, annyival inkább annak vagyona. (Albo József, a ki a tortosai híres vitaközönségben részt vett 1413-14-ben; továbbá Sefer Ikkarim, vagyis a hit alapjai III. 25.)

Minekutánna a héber régiségtudomány forrásai között, a melyekre nézve én ö Felsője a császár által mint rendes tanár a prágai egyetemre hivatva lettem, a Talmud és a rabbinusi irodalom kiváló helyet foglalnak el, nekem államilag elismert igényem van arra, hogy ezen kérdésekben véleményemet nyilváníthassam. Ehhez képest az 1881-ik év nyarán a prágai országos törvényszék előtt Marx orsz. tszéki tanácsos kezeihez azon esküvel erősített szakértői véleményt tettem le, hogy a zsidó, vallásánál fogva jogosítva van minden nem-zsidót minden úton-módon kizsákmányolni, őket fizikailag és erkölcsileg megsemmisíteni, életüket, becsületüket és vagyonukat tönkretenni, nyíltan s erőszakkal szüntűgy, mint titkon és orozva; – ezt szabad, ha lehet, a zsidónak vallásánál fogva tennie, hogy népét a földi világuralomra segítse.*)

A drezdai törvényszék, a melynek megkeresése folytán a fõntebbi hitalatti szakértői vélemény kivétetett, erre felmentette az ottani keresztényeket, a kik a zsidók által vallásháborítás s hasonlók miatt bevádolva voltak, noha õk a keresztény nép védelmére csak a Talmudismus ellen keltek ki. – Dr. Rohling.

Szemben ezen tényekkel bizonyára jogunk van, a zsidókérdés törvényes rendezését követelni. Mi a kereszténység védelmét akarjuk üdvös törvények által, a melyek a sémitákat gátolják népünk kizsákmányolásában.

Miután Jellinek és Güdemann rabbinus urak merészelték nyilvánvaló, a szakemberek előtt köztudomású tényeket császárvárosunkban tagadásba venni, és a talmudrabbinusi irodalom társadalomellenes és keresztényellenes jellegének az igazsággal ellenkező tagadása által egy igazságos bírósági ítélet tekintélyét csorbítani akarni: én, mint egyetemi tanár, a ki a császárral és a néppel egy szent eskü által vagyok egy befűzve, kötelességemnek tartottam szavamat felemelni, és a való tényállás kiderítése által azon valódi keresztény antisemitizmust elősegíteni, a mely a keresztény nép védelmére, a zsidó kizsákmányolás ellen törvényes rendszabályokat követel. Jelszavunk: „Keresztényvédelem és nem zsidóheccz.”

Prága, 1882. november 23.

Dr. Rohling Ágost,
a cs. kir. prágai egyetemen a lieber
régiségek nyilvános rendes tanára.

U. I. Felkérem valamennyi nem-zsidó lapot ezen soraimnak szíves lenyomtatására. – A fentebbi.

Keresztényilkolás és a Talmud.

A zsidók, a reájuk mind súlyosabban nehezedő azon vádat, hogy rituális czélokra még mai nap is emberáldozatokat mutatnak be Jehovának, és hogy az embervér használata náluk vallásos szokás, – legújabbán azzal erőlködtek megerőtleníteni, hogy számos külföldi tudóst és egyetemet kerestek meg az iránt, nyilatkoznának e kontrovers napikérdés fölött. Több egyetem visszautasította a felhívásnak megfelelni, utalván a t.-eszlári bűnperre, a melyben majd ki fog úgyis derülni az igazság. Ezekről az elutasító válaszokról vagy kimaradt válaszokról persze mélységesen hallgatnak a zsidók; ellenben annál jobban ütik a nagy dobot a részint tájékozatlanságból, részint érdekeltségéből, részint pedig roszakaratból, a vérvád alaptalanságát bizonyítgató tudósoknak (dr. Reinkens ó-katholikus püspök, Rénaud, Delitzsch sat. kik közül a két utóbbi kikeresztelkedett zsidó) és néhány németalföldi s dán egyetemnek reájuk nézve kedvező nyilatkozata fölött.

Ezek a részint jóhiszemű részint pedig roszhiszemű tudósok és tudós testületek mind csak azt bizonyítgatják, hogy a zsidók vallásos könyveiben sehol sincs az a parancs, hogy a zsidóknak rituális czélokból embervérre lenne szükségük.

Ez azonban mitsem bizonyít; mert a rituális vérvétel szokása szóbeli hagyomány is lehet; s bizonyára alapos okai vannak a zsidóságnak, ezt a kannibáli nemzeti szokást papírra nem tenni; mert hát: litterae scriptae manent.”

De hát, daczára a zsidók mellett nyilatkozott hétemeletes tudósoknak és tudós testületeknek, nemcsak hogy tényleg szokásban van a zsidóknál az embervér rituális használata, amint ez Ónody Gézőnek legközelebb megjelenendő „Tisza-Eszlár a múltban és a jelenben” című művében felsorolt és a hírlapok által is folyton-folyvást közölt számtalan rituális gyilkossági vagy egyszerű vérvételi esetekből minden kétséget kizáró módon bebizonyul; – hanem az emberáldozat rítusa magában a Talmudban is be foglaltatik.

Ezen, a tiszta-eszlári eset óta naponkint feszegetett kérdés fölött a Münchenben dr. Sigl szerkesztése alatt megjelenő „Vaterland” című lap ekként nyilatkozik:

„A talmudi könyvek között van a Kabbala is, a melyhez kétségtelenül még a legtudományosabb keresztény egyetemi tanárnak is hiányzik a kulcs, és a melynek titokteljes tanaiba még sok zsidó rabbinus sincsen beavatva. Ez a Kabbala, a Priez Hachajm szerint (a szerző Vital, Lurja Izsák egyik tanítványa,) a 33-ik lapon ezt tanítja: „A szentírásban ez áll: A bölcsék úgy fognak ragyogni mint az ég fénye. Mi értetik ez alatt? Azok, a kik isten erejét a gojim (keresztények) vérével táplálják – és ezek az igazi bölcsék, – ragyogni fognak, mint az ég fénye. Mert noha az Úr elvette tőlünk templomunkat és áldozatainkat, mindazonáltal hagyott nekünk egy valamit, ami azokat pótolja, s a mi a lelket még az áldozatnál is jobban megvilágítja és megszenteli: a gojim vérét egy százaz kövön (Zechiach selah) Isten előtt (vagyis a nyitott törvénytáblák előtt, ezek pedig csak a zsinagógákban taláthatnak) kiönteni.”

Ezt a helyet ismernünk kell, hogy megítélhessük, vajjon a kereszténygyilkolás mint rituális cselekmény bizonyos zsidóköri körökben meg van-e engedve, illetőleg hogy az mint egy Isten előtt különösen kedves cselekedet magasztaltatik-e.

A zsidó világhatalom egy újabban kidőlt oszlopa. Gambetta halála.

I. évfolyami 8-ik (1881. május 15-ki) füzetünkben Disraeli, a volt angol miniszterelnök halála fölött elmélkedvén, egyebek közt ezt mondottuk:

„Crémieux halála után a zsidó világhatalomra nézve legérzékenyebb csapás Disraeli halála. A Crémieux-Disraeli-Gambettaféle triumvirátus

két tagja letűnt a világ színpadáról. Hja: Sic transit gloria mundi! Hátra van még Gambetta úr. Várjunk csak még egy kicsit!”

Bizony nem gondoltuk, mikor e sorokat írtuk, hogy csak rövid másfél évig kell várnunk, hogy Franciaország sémita császár-kandidátusa, és egyúttal az egész világ zsidóságának szemefénye, Gambetta is letűnjék, és pedig a halál kaszájának működése folytán, a politikai láthatárról.

Értjük tehát a zsidólapok keserves jajveszékéseit, értjük azt az általános frenetikus gezéreszt, a melyet a zsidóságot oly hirtelen ért iszonyú veszteség fölött csapnak. Bizony szomorú újévnapja volt rájuk nézve az idei január elseje, a melyen a távíró meghozta nekik a rémhírt, hogy az 1882. és 1883. évek határán, éjfélben Gambetta örökre lezárta szemeit.

Nem követjük a zsidólapok azon eljárását, a mely szerint elhalt ellenfeleiket haláluk alkalmából a sárban meghentergetni szokták, s emlékükhöz egy krajczárára becsületet se hagynak. De mortuis nil nisi bene. Nekünk elég az, hogy Gambetta többé nem zavarja a vizet. De viszont nincs joguk panaszkodni azon, ha némely kevésbé „generosus” antisemita szigorú törvényt ül az elhalt nagy sémita fölött, és a bonczolási mütétet lelkiismeretesen végrehajtja a politikai hullán.

Hogy miként emlékeznek meg a németországi antisemita lapok Gambettáról elhunytá alkalmából, annak illusztrálására álljon itt a drezdai „Deutsche Reform” nekrológja. E lap január 3-ki számában ezt írja:

„Az újév legfontosabb újsága Gambetta halála, váratlanul hirtelen elhunyt egy férfúnak, a ki magát a legnagyobbra születettnak és hivatottnak képzelte, és a ki az „Alliance Israelite universelle” egyik fő támaszaként és oszlopaként volt tekintendő, a mely őt hatalomra és tekintélyre segíteni tudta, de aztán vele ugyancsak meg is lehetett elégedve. Németországnak és tán a nem-zsidó Franciaországnak sem kell sajnálnia a mértéken felül becsüvagyó és dicsszomjas férfiú halálát; önmagára nézve lehet, hogy korán halt meg, azonban „hazájára” nézve még elég jókor arra nézve, hogy azt további katasztrófáktól megóvja, a melyeket felidézni nem borzadt volna vissza, hogy cselszövényeire a koronát feltegye. Egy örökös kötekedő és okoskodó, tekintélyét mindenekfölött nagy szájának és jó tudéjének köszönhette, oly tulajdonok, a melyeket fajbelieinek legtöbbször elég alkalmunk volt „múltányolni” tudni. Pozitív ténykedésben szokatlanul gyenge volt; erről a legnyomorúságosabb bizonyítványt az ő „nagy ministeriumával” állította ki, a mely a köztársaság szerencséjére csak nagyon rövid tartamú volt. Gambetta tudvalevőleg 1838. október 3-án Cahors városában Dél-Franciaországban született, és pedig zsidó szülőktől, a kiknek elődei Genuában s még korábban a Feketeerdőben Németországban laktak, a hol állítólag Weissbein nevet viseltek. A Rothschild kegyelméből dicsőséges reszpublika egykori tulajdonképeni uralko-

dójának temetése államköltségen történik. Azon állítást, mintha Gambetta, testvéreinek, egy Lewi vagy Lewis*) asszonynak hagyta volna vagyonát, tagadásba veszik azon megjegyzéssel, hogy végrendelet nem is létezik, mert a jó évéshez és mindennemű kicsapongásokhoz szokott, még nem is egészen 45 éves férfiú semmire se gondolt kevesebbet mint a testamentom-csinálásra. Megsebesítésének módja eddig még mindig nincs megállapítva, de épen halála igazolta azt, hogy az teljességgel nem volt oly veszélytelen, miként barátai azt elhithetni akarták; mert ha végre is nem volt is az maga a halál oka, mindazonáltal legalább közvetve okot adott a halálra. Egyszerű önsebzésnek a kézen vagy a karon ilyen következményei nem lehetnek volna; elég hihetőnek tűnik fel tehát az a verzió, a mely szerint Gambettát még egy második lövés is találta és pedig hasba, a melyet szeretője (egy goj nő) belelőtt. A Gambetta-ellenes lapoknak ide vonatkozó azon feltevése, hogy Gambetta és 15 éves, házasságon kívüli fiának anyja között valóban komoly összekocznás volt azért, mert Gambetta egy más nővel akart egybekelni, – hihetetlen érdemlő ellenvetésekre nem talált. Ki tudja, lesz-e valaha e fölé világosság derítve; mert az „Alliance Israelite” hatalmas és befolyásos, odaadó szolgálói vannak és – Gambetta nagy és érdemesült ember volt Izraelben.

Szalay Imre beszéde a képviselőház december 17-ki ülésén.

A vallás- és közoktatásügyi ministerium költségvetésének tárgyalása alkalmával az „izraelita hitfelekezet” céljaira előirányzott 5000 frtnyi segélyösszeg törlése mellett Szalay Imre, a ki legújabbban úgy Somogy megyében mint a házban igen tevékeny szerepet kezd vinni az antisemitizmus terén, egy kedvezőleg fogadott rövid beszédet tartott. E beszédet, a specifikus pártpolitikára vonatkozó fejtegetések elhagyásával, alább közöljük; s itt csak még azt jegyezzük meg, hogy Irányi Dániel, e megcsökönysödött zsidó taté kérve kérte a házat, hogy ezúttal ne eressen meg nagyobb szabású zsidóvitát, a mely majd a tapolczai kérvény tárgyalásakor úgyszólván meg fog indulni. – Szalay Imre indítványa mellett 16-an szavaztak, és pedig pártkülönbség nélkül. Maga a beszéd így szól:

T. képviselőház! (Halljuk!) Midőn kijelentem azt, hogy ezen öszszeget nem fogadom el, szükségesnek tartom még egyúttal kijelenteni, hogy a helyett, hogy azon vallásúaknak valamit megszavaznék, inkább a a t ü r e l m i a d ó r a szorítanám őket. (Derülség.)

*) A „Pester Lloyd” a kóser zamatú Lewis nevet Leris-re változtatta, így tevén bolonddá olvasó közönségét. – Szerk.

Nagy és nehéz szavak ezek t. képviselőház, és ép ezen oldalról, a hol mint önök is tudják, a radikális iskola hívei szoktak ülni, és én, hogy minden gyanúsítástól megmentsem magamat, szükségesnek tartom kijelenteni azt is, hogy engem még az életben zsidó meg nem csalt. (Nagy derűtség.) Közlebbi érdekeltégem az ilyen csalási dolgokkal csak annyiban volt, (Halljuk!) a mennyiben a konzorciumnak voltam én is tagja, mely egy gőzhajót állított a Balatonra, mely hivatva lett volna arra, hogy Zalamegye Somogy megyéhez közlebb hozassék. Ezen részvénytársulatnak igazgatósága és részvényesei többségét zsidók képezték. Mi lett az eredmény? Alig egy esztendő alatt, a nélkül, hogy a részvényesek egyetlenegy krajczár osztalékot kaptak volna, a gőzhajó zsidók kezébe vándorolt, egy darabig használták, akkor aztán eladatott és a Dunára vitetett.*) Éppen az izraelitákra nézve kívántam azt előrebocsátani, hogy tudhassák, hogy személyesen ö irányukban nem vagyok érdekelve, s ha felszóllalok, inkább más emberek iránti eljárásuk körül szerzett tapasztalataim és hazám iránti kötelesség vezérelnek.

Megengedem, hogy nagyon reakzionárius dolog az, a miket mondani szándékozom; és még ezelőtt egy esztendővel, midőn Ónody t. barátom előhozta a tiszá-eszlári gyilkosságot, hajlandó voltam azt oly irányban venni, mint Somssich Pál t. képviselőtársam. Szeretném őt azonban most megkérdezni, vájjon úgy vélekedik-e ma is erről a dologról, mint akkor, mert részemről egészen máskép vélekedem most, mint akkor.

Nem szándékom a t. háznak hosszasabban indokolni és előadni azt, hogy mik történtek azon rövid idő alatt, a mik engem, a radikális embert e kérdésben majdnem egészen nézetváltoztatásra ösztönöztek. De a ki figyelemmel kíséri t. ház azt, hogy egy gyilkosság történik valahol, és akkor az összes azon vallású felekezet vagyonnal, minden néven nevezendő erkölcsi pressióval, nem undorodva még attól sem, hogy egy hullát felásson, hogy szentségtelen céljaira felhasználja; ha ezt látja az ember, ha látja azon megtámadásokat, melyeknek ki van téve 'az igazgágügyminister úr, mikor ö nem tett egyebet, mint egyedül a törvényeket igyekezett fentartani s a megvesztegetlenséget, s akkor, midőn ezt mind látja az ember, lehetetlen nem hinni, hogy azon gyilkosság csak r i t u á l i s lehet, mert máskép nem tehettek volna így.

Hogy mit csinálnak az izraeliták ez országban t. ház? azt hiszem, mellőznöm lehet; nem is szándékozom hosszasabban időzni e kérdésnél. Azonban kénytelen vagyok megjegyezni mégis azt, hogy a hová beteszi lábát egy izraelita, ott, ha abban a községben azelőtt jólét, békesség volt, az egyszerre kivesz onnan. Több példát tudnék rá idézni, százakat, ezreket, hogy míg zsidó nem lakott azon községben, az emberek szorgalmasan iparkodtak és megéltek, és ha a zsidók bejönnek oda, akkor annak a községnek nagy része elpusztul, és a vagyon a nép kezéből kivéttetik, és annak az illető zsidónak vagyoni gyarapítására fordítottatik.

Hogy micsoda eszközökkel teszik azt, az nem tartozik jelen előadásom keretébe; de hogy nemzetgazdaságilag helytelenek tartom, hogy

*) Így marad aztán a szép Balaton a „magyar holtenger”. Más országban azt már legalább is 10-20 gőzhajó járná; de nálunk a zsidók minden egészséges vállalatnak nyakát szegik. A zsidók miatt nem képes kifejlődni a magyar vállalkozási szellem. – Szerk.

egy 14 millió lakossal bíró államban 625,000 foglalatosság nélküli ember legyen, a ki improduktív, (Mozgás a jobboldalon) azt mindenkinek, ki a nemzetgazdasátnak csak elemeivel foglalkozott is, tudnia kell. Mert az holt kéz, mert nem termelnek semmit, hanem épen a termelést felhasználják, és azt is hogyan!

Ott van az ipar és kereskedelem terén, vegyük különösen a kereskedelmet, ott van mindjárt a borászat.

Nézzünk körül t. ház az országban, kevés város van olyan, hol a borkereskedők nagyrésze nem zsidó volna. Miért? Mert aránylag ez az egyetlen üzletág, melyen kevés befektetéssel igen könnyen sokat nyer; mert hisz csalni, hamisítani bort legkönnyebb, és miután sem törvény nincs rá, sem rájönni, miután a pincze homályában történik, nem igen lehet, az az üzlet igen jól virágzik. Emlékeztetem a t. minister urat és t. házat, hogy mik történtek itt, mikor az ügynevezett svájci borkereskedelem ide fordította figyelmét. Először hamisított kotyvalékot adtak nekik.

Különben pedig, minthogy a veres bor volt a leginkább keresett czikk, festették a bort fukszinnal. Mily nagy nemzetgazdasági hátrány származott az által a termelőkre, a nemzet hitelére, arról nem kell bővebben szólnom. A külföldiek már hátat fordítottak volna Magyarországnak, ha a miniszterelnök úr, dicséretére legyen mondva, erélyes rendszabályokkal nem iparkodott volna megakadályozni az efféle eljárást.

Sokszor említettett a reakció t. ház. Én úgy tudom, hogy, ha a szabadságnak léteznek virágai, ebből a méhek nem csak a mézet, de a mérget is ki szokták szívni. Én nem tehetek róla t. ház, az én tapasztalataim oda vezetnek engem, hogy az izraeliták leginkább a mérget szívták azon szabadságból. Méltóztassanak visszagondolni arra, a mióta az alkotmányos aera Magyarországon fennáll, mit tettek az izraeliták Magyarország szabadságáért?

Ebből kiindulva, én nem tartom helyesnek, hogy ily egyháznak csak egy krajczár is adassék. Nem fogadom el az 5000 frtot. (Helyeslés balról.)

A Wimpffen-Hirsch-ügy a képviselőház előtt.

Istóczy Győző interpellációja a január 10-ki ülésben.

T. ház! – (Halljuk! Halljuk!) A hírlapokból eléggé ismeretes gróf Wimpffen osztrák-magyar nagykövet megrendítő esete, a ki múlt december hó 30-kán, Paris egyik utcáján, a legfeltűnésteltőbb módon lőtte föbe magát.

A táviró e hírrel majdnem egyidejűleg arról is sietett a közönséget értesíteni, hogy a szerencsétlen nagykövet, báró Hirsch párisi bankárhoz intézve egy érzékeny hangon írt levelet hagyott volna hátra, a melyben gr. Wimpffen, saját családját Hirsch báró gondvise-

lésébe ajánlotta volna. Ezenkívül arról is lettünk a táviró által értesítve, hogy Hirsch báró azonnal egy nevezetes összeget bocsátott az özvegy rendelkezésére, sőt még arra is megkérte az özvegyet, hogy költözzék egyelőre az ő, Hirsch báró palotájába.

Ezen, nyilván maga Hirsch báró által dróton világgá bocsátott hírek után azonban hamarosan kiderült, hogy gr. Wimpffen igenis hagyott egy levelet hátra Hirsch báró részére, de ez a levél egészen más, és Hirsch báróra nézve épen nem kellemes dolgokat foglal magában.

E levelet legelőször a berlini „Deutsches Tageblatt“ közölte, kijelentvén, hogy annak hitelességéről megbízható párisi levelezője jótáll.

Gr. Wimpffennek Hirsch báróhoz intézett levele – a mely csak rövid kivonatban lett közölve budapesti lapok által, s így is csak ezeknek egy-ketteje által, – a most nevezett berlini lap szerint ekkép szól :

„Báró úr ! — Ha ön e levelet veendi, csak habozva fogja azt felbontani, mert sejteni fogja tartalmát. Ne féljen azonban szemrehányásoktól. Midőn én az ön szíveskedései által magamat lassan körülhálóztatni engedtem, nem gondoltam, hogy önt rossz és bűnös szándékok vezetik. Majdnem észrevétlenül vitte ön az én jellemgyöngességemet a becstelenség lejtőjére.... Hazám engem kevésbé szigorúan ítélne meg, ha tudná azt, mily okosan járt el ön amellett. Ön engem rászédett és pénzével megfogott, mint Damad és Mahmud Nedim basákat, és mint gróf ... (itt gr. Wimpffen három kiváló osztrák-magyar diplomatát nevez meg, a kiknek nevét kíméletből elhallgatom.) s minket hon csalókká tett, hogy azok mellett a milliók mellett, melyeket ön a török-sorsjegybirtokosoktól elvett, Törökországban újabb milliókat nyerjen.

A mit tettem, halálom födözze föl, és így akarok bűnhődni. Már maga azon körülmény, hogy az osztrák-magyar nagykövet önmagát végezte ki, és egy levelet hagyott hátra Hirsch bárónak, elégséges lesz arra, hogy a közvéleményt az igazi nyomra vezesse. Csak erőlköd-jék ön, a bécsi és párisi napilapokat újabbi áldozatokkal az ön érdekei mellett működtetni. Halálom el fogja halványítani az ön millióit itt Parisban úgy, mint ott Bécsben. Berlinben különben se voltak önnek társai; pedig Berlin most az európai szárazföld fővárosa és a középeurópai keleti politika központja.

Röviddel ezelőtt még Berlin mi reánk hagyatkozott a keleti vasúti kérdésben, mert nem tudta azt, hogy az osztrák-magyar nagykövetségek Konstantinápolyban és Parisban pusztán ügynökségei Hirsch bárónak, és majdnem sikerült önnek a famózus egyezségi üzletet Bleichröderrel létrehozni. Most Radowitz, a mennyire őt ismerem, gondoskodni fog, hogy Németország Konstantinápolyban önállólag járjon el, s különösen a vasútügyben határozottan az ön – a mint ön maga is tudja, képtelen – követelései ellenében állást foglalni fog. Kálnoky grófhhoz az utolsó órában egy általános jelentést tettem ezen ügyről, a mely ügyet mi mindig az ön ügyének tekintettünk, holott az a miénk volt.

Ha én bécsi nagykereskedő lennék, már rég nyilvánosan bevádoltam volna az osztrák-magyar diplomáciát; mert ez tizenkét év óta ön által az ön érdekében befolyásoltatni engedi magát, noha egyedül ön az, a ki vaspályáinknak a török vaspályákkal való csatlakozását hátráltatja. Hangolja halálom a német birodalmat szegény hazám iránt legalább némileg engesztelékenyebbé; Berlinben joggal komolyan nehezíthetnek reánk, mert mi Németország bizalmával és befolyásával az ön érdekében Konstantinápolyban visszaélni készültünk.

Én meghalok, hogy lelkiismeretemnek eleget tegyek; és Ausztria-Magyarország nagykövete nyílt utcán fogja önmagát megölni, hogy az egész világ előtt beismerje bűnét. A mit a becsület parancsol, és a lelkiismeret követel, ön előtt ugyan elejétől fogva ismeretlen volt, talán mivel ön az ön Talmudját mint egy Tartuffe magyarázta. De a mai pénzfejedelmek legelvnélkülibbjét is utol fogja érni a Nemezis. Rövid idő múlva semmi se lesz többé az öné abból a kétszáz millióból, a melyet ön a török vasúti üzletből kipréselt, és Ön is meg fogja találni bíróját mint az ön barátja és társa Bontoux.

Paris, karácsonyeste 1882.

Wimpffen.”

Így a levél.

Miután pedig a közvélemény joggal megkövetelheti azt, hogy ezen szenzációs ügybe – a mely fölött a különben oly botrányhajtású zsidósajtó feltűnő hallgatagságba burkolózik, – teljes világosság hozassék; s esetleg a bűnös, a ki Ausztria-Magyarország egy nagykövetét megvesztegette s ezzel a monarchia diplomáciai testületének reputációját komprommittálta, a megérdemlett büntetésben részesüljön; –

annak mellelges megjegyzése mellett, hogy ez a Hirsch báró a legutóbbi évek alatt magyar nagybirtokossá is lett, s jelenleg Pozsonymegyében nagy kiterjedésű birtokai vannak; s hogy ugyanez a financia báró tavaly a kiűzött oroszországi zsidók segélyezésére egy millió frankot bocsátott az „Alliance Israelite” rendelkezésére, – a t. miniszerelnök úrhoz a következő interpellációt intézem:

I n t e r p e l l á c z i ó a t. m i n i s t e r e l n ö k ú r h o z .

1. Van-e tudomása a t. miniszerelnök úrnak azon, több budapesti lap által is közölt tényről, hogy gróf Wimpffen párisi osztrák-magyar nagykövet, a ki m. é. december 30-án Paris egyik utcáján föbe lőtte magát, báró Hirsch bankárhoz intézve egy levelet hagyott hátra, melyben a szerencsétlen nagykövet Hirsch bárót egyebek közt azzal vádolja, hogy a monarchia keleti vasúti politikájára (vonatkozó hivatalos eljárásában őt is megvesztegette, s hogy ő, a nagykövet, a monarchia érdekei ellen elkövetett ezen bűnének tudatában adja meg önmagának a halált?

2. Való-e gróf Wimpffennek ezen, először a berlini „Deutsches Tageblatt”-ban közölt levelében foglalt azon állítása, hogy ő az

utolsó órában ezen ügyről Kálnoky gróf külügyministerhez egy általános jelentést intézett?

3. Szándékozik-e a t. minisiterelnök úr ezen egész ügyről a háznak jelentést tenni, s egyúttal a közös külügyi kormánynál oda hatni, hogy ezen nagy feltűnést keltő ügyben a legszigorúbb vizsgálat rendeltessék el?

Beadja:

I s t ó c z y G y ő z ő .

Elnök: Az interpelláció ki fog adatni a minisiterelnöknek.

Egy javaslat a megoldásra.

Van-e Magyarországon zsidókérdés? és ha van, miből áll az?

Ez azon tengeri kigyó, mely újabb időben időszakonként föl-fölüti fejét és ismét eltűnik.

Megkísérlem a kérdést megfejteni, és pedig leginkább felső magyarországi szempontból, mert itt van fészke az orthodox zsidóságnak, mely a határos Lengyelországból folytonosan beszivárog.

Nem volt 1848. előtt zsidókérdés oly értelemben mint ma; mert a zsidó nem volt oly veszedelmes. Az itt-ott kereskedéssel foglalkozó zsidók száma oly csekély volt, hogy számba sem jöhetett.

A zsidókérdés megteremtette maga magát 1848 után, midőn a lengyel határon át a korlátlan bevándorlás vette kezdetét és szentesítette azt később a zsidó-emancipáció.

A zsidók szervezve, tömörülve jöttek be hazánkba, elfoglaltak először egyes pontokat, és terjedtek később egész felső Magyarországra, honnan a nemesség nagy részét és a parasztság terjedelmes kontingensét birtokaikból kipusztították és földönfutóvá tették.

Ha valaki tisztességes utón fáradsága által vagyonhoz jut, azt tiszteljük; ámde a zsidó invázióknak és gyors vagyoni terjeszkedésnek rugói mások voltak.

Ők szervezve jöttek hazánkba, hogy egyrészt a földbirtokosság 1848 utáni finanziaális kalamitásait kihasználják, másrészt hogy a fölszabadult, de önállóságra még meg nem ért tót parasztság pálinkaivási szenvedélyét kiaknázzák.

Ez okból lettek ők az urak nagy perzentú bankárjai – uzsorásai, – és szemközt a parasztsággal, elfoglalták mindenütt tervszerűleg a korcsmákat bármi magas bér mellett is, csak hogy a szegény népet pálinkaivási gyöngéjénél fogva üstökénél tarthassák és kedvező pillanatban birtokából kidobhassák.

Ez szomorú tény, – ezt senki nem fogja tagadni, ki a felső magyarországi viszonyokat ismeri, és hogy ez által rokonszenvet a zsidóság nem keltett maga irányában, az is természetes dolog.

Midőn a zsidóság ilyképen meglepedett, azt kelle ráadásul tapasztalnunk, hogy sem kulturális, sem államgazdászati, sem társadalmi szempontból az állam mitsem nyert ezen új honpolgári acquititívóval!

Culturális szempontból nem, mert ha végig nézzük a felső magyarországi zsidólakta vidéket, azt látjuk, hogy ott, hol a zsidóság befészkelte magát, ott piszok és rondaság uralkodik, a civilizáció hanyatlik, a morál sülyed.

Államgazdászati szempontból nem nyert az ország semmit, mert a zsidó nem munkás nép, keze alatt pusztul a föld, pusztul az erdő, pusztul a nép, melylyel érintkezik; ő csak uzsoráskodik és itatja a népet, hogy megronthassa. Mindazon föld, melyet a fölvidéken a zsidóság bír – igen kevés kivétellel – uzsora és pálinkaitatás útján jutott a kezéhez. A véderő keveset nyert általa, mert igen értik a módját, hogyan kellessék a katonakötelezettség alól kisiklani; vannak Felső-Magyarországon községek, mint például Sztropkó mezőváros Zemplénmegyében, hol 1300-1400 zsidó lakik, és ezen 1300-1400 zsidó évenként alig ad egy két katonát; és Sztropkó nem áll magában ily eredménnyel.

És nézzük végre, hogy a társadalmi téren mit nyertünk a zsidóság által?

Egy magukba zárt, saját szokásaikhoz vakon ragaszkodó kompakt tömeget képeznek, hol nem a hazai törvény, hanem a rabbi szava dönt; hol a kereszténység elleni gyűlölet ma sem engedi meg az orthodox zsidónak, hogy kereszténynél étkezzen; a ki ez ellen vét, azt üldözi a rabbi, üldözi az egész zsidóság; a morálra sem fektetnek nagy súlyt, tessék bárkinek is a lapokban megjelenő „Törvénytörési Csarnok” rovatát végig olvasni és látni fogja, hogy a legkörmonfontabb csalásoknál, lopásoknál mindenütt a zsidók viszik a főszerepet.

Ha már most ehhez hozzá vesszük még a tiszta-eszlári esetet, mely a történelemben nem áll magában, és azon buzgóságot, melylyel az összes európai zsidóság ennek elpalástolására, elferdítésére törekedett, tehát közvetve annak valóságát elismerte; ha látjuk továbbá, mint tömörül az „Alliance Israélite universelle” czége alatt az összes zsidóság a kereszténység ellen, mint szorítja azt ki nyomról nyomra a pénzpiaczról, a kereskedelemből, gyáriparból és a képviseleti téren, igen természetes, hogy ily tulajdonokkal bírój faj csak undort és megvetést szülhet, de rokonszenvet nem, és igen termé-

szetes, hogy az állam sem tűrhetvén magában más államot, a „zsidókérdés ekképen megszülemlett.

Hogy ily viszonyok közt a kereszténységnek állást kell a zsidósággal szemközt foglalni, azt talán még Eötvös Károly sem fogja eldisputálni.

Mik tehát a teendők?

Mindenek előtt kell hogy a Talmud revisió alá vétessék, ennek azon része, mely az engesztelhetlen gyűlöletet a keresztények ellen tanítja, kiküszöböltessék, papjaik a kor igényeinek megfelelő és állami felügyelet alatt álló seminariumban neveltessenek, és vallási intézményük akkép szerveztessék, hogy államot az államban ne képezzenek. (Pia desideria! A zsidóság nem reformképes. – Szerk.)

Kell továbbá, hogy társadalmi téren a kereszténység minden irányban ugyanazon szívósággal és összetartással tömörüljön a zsidóság ellen, mint teszik azt ők a kereszténységgel szemközt.

Ha e két követelménynek Magyarország megfelelni képes, – megszünt a zsidókérdés.

Abauj-Tornamegye.

L

A damaskusi zsidó rituális gyilkosság.

– Mutatvány Onody Géza „Tisza-Eszlár a múltban és jelenben” című, a napokban sajtó alól kikerülő művéből. –

Egy eset, mely századunkban nagy feltűnést keltett, 1840-ben Damaskusban fordult elő. Ez esetről bő leírást hoz Rohrbacher „Egyháztörténelme” 91. kötetében, továbbá Laurent Achille „Des affaires de Syrie” című művében, valamint Mislin „Die heiligen Orte, Wien, Staatsdruckerei 1860.” és Mondovi P. G. B. „Relation historique du procès du P. Thomas et sa vie. Marseille 1852.” Ez utóbbi három műben a hivatalos iratok nagyrészt egész terjedelmükben közöltek.

Tamás atya (szül. Szardínia Calangiano helységében 1780-ban) kapuczinus, Damaskusban mint hittérítő működött 1807 óta, és emberbaráti szolgálatait, valamint erényei által gazdagoknál és szegényeknél egyaránt nagy tiszteletben állt, annyira, hogy Serif pasa főtisztviselő még háremébe is szabad bejárást engedett neki. Tamás atya az odavaló zsidókkal is jó lábon állott, különösen a város egyik legtiszteltebb zsidójával, kit Jó keresztény zsidónak” hívtak, szinte barátságos viszonyban állott. 1840. évi feb. 5-én este egyik útjából hazatérve, ez utóbb említett zsidó Arari Dávid (Daud) háza előtt ment el: a ház tulajdonosa a legbarátságosabb módon behívja a páttert, ki belépve, annak két fivérét, nejét és más két zsidót talál a lakban. Alig hogy bent volt, a zsidók rávetik magukat a páterre, betömik a száját, megkötözik kezét-lábát és

egy kamrába zárják. Az éj beálltával egy rabbinus (Kaham) és egy Szolimán nevű zsidó borbély (sakter) megérkeznek, mire kezdetét vette a mészárlás. A. borbélynak nem volt elég bátorsága, hogy a páternek nyakát átmesse, és maga Dávid, a páter barátja és a város legiszteletesebb zsidója megteszi a hóhérmunkát, de keze reszket s nem képes a páttert megölni, mire Áron testvére segít neki és Szolimán borbély szakállánál fogva tartja a kapucinust. A vért felfogták és egy palackba önték össze, mely a nagy rabbinusnak küldetett el. Ezután kifosztják a holttestet, a ruhákat és testét összevagdalták és egy zsákba kötik, remélvén, hogy örök időkre eltemethetik.

Azonban Tamás atya szolgálja, ki tudja, hogy urát mint orvost a város zsidónegyedébe egy zsidó gyermekhez hívták, ide ment keresésére, de szintén mint az, a zsidó gyilkosok áldozata lett.

Az úr és szolga eltűnése nem maradhatott észrevétlen, mert látták őket a zsidó negyedbe menni. A város keresztény és török lakossága visszaemlékezvén más, kevésbé ismert egyének eltűnésére hasonló körülmények közt, roppant módon fölháborodott, követelvén a szigorú vizsgálatot és a bűnösök megbüntetését.

Serif pasa, Syria kormányzója megindította a vizsgálatot, mely a kettős büntényt napvilágra hozta.

Tamás atya gyilkosai voltak a következők: Arari Dávid, Arari Áron, Arari Izsák és József, Legnado József, Missun Mussa, Abouel Afieh rabbinus, Bakor Juda salonichii rabbinus és Szolimán borbély.

Tamás atya szolgájának, Ebraim Amaráhnak gyilkosai ezek: Mehír Farkhi, Murád Farkhi, Áron Stambul, Picciotto Izsák, Azlan Farkhi, Mussa Abouel Afieh, Jussef Menahem Farkhi, Murád Eftalahal.

Ezek közül ketten: Arari József és Legnado József meghaltak a per folyamata alatt.

Négyen kegyelmet kaptak, mert tettüket bevallották; ezek a következők: Mussa Abu Elafieh, ki muzulmán lett Mohamed néven; továbbá Azlan Farkhi, Szolimán borbély és Murád Elfatahal.

Tizen h a l á l r a l e t t e k í t é l v e

A pör folyamán – mint az idézett kútforrásokban olvasható hivatalos iratokból kitűnik, – a vádlottak bevallották, hogy a keresztények vérét vallási szertartások céljára használták, és hogy a gyilkosokat Jacob el Autabi főrabbi bírta reá a tette, ki száz török fontot ígért. E vallomások mind h i v a t k o z n a k a *Talmudra*, mely Sahan-derin fejezete 58. lapján mondja, hogy „minden *nemzsidót*, ki megüli a v a s á r n a p o t, *meg kell ölni.*”

A tiz elítélt azonban nem végeztetett ki; a francia consul, C r é m i e u x - v e l és M o n t e f i o r e M ó z e s s e l, mint az európai zsidóság képviselőivel, kik Parisból, illetőleg Londonból az összes európai zsidók nevében Damaskusba jöttek, keresztülvitte, hogy a kivégzés elhalasztott, valamint a per felülvizsgálatát. De ítélet többé nem hozott, hanem Mehemed Ali m e g k e g y e l m e z e t t az illetőknek. Ezen fermán így szól:

„Montefiore Mózes és Crémieux urak előterjesztésére és kérésére, kik az összes európai Mózes vallásúak nevében jöttek hozzánk, mi elismertük, hogy ők kívánják azon zsidók szabadságát és biztonságát (nem; ártatlanságát?), kik be vannak fogva vagy kik menekültek, Tamás

atyának, a Damaskusban 1255. év zilhidie havában (török számítás szerint) eltűnt(!) szerzetesnek és szolgájának ügye következtében. És miután ily nagyszámú népesség miatt (tehát nem a vádlottak ártatlansága miatt) nem volna helyén visszautasítani ezen kérelmüket, elrendeljük, hogy az elfogottak szabadon bocsáttassanak és a menekültek biztosságot nyerjenek visszatérésükhöz. Ez a mi akarunk.”

Ennek folytán az illetők 1840. szeptember 5-én szabadon bocsáttattak.

Érdekes tudni, hogy a „Pester Lloyd” Tamás atyáról, kinek teste darabokra vagdalva találtatott meg, s ki Damaskusban az Observánsok templomában temettetett el, azt állította, hogy „a páter később élve került el ő.” A zsidók által kösér áldozattá tett római katolikus lelkész sirirata az Observánsok templomában a következő:

Qui riposono le ossa del P. Tommaso da Sardegna, Missionario Apostolico Cajipucino, a s s a s s i n a t o d a g l i é b r e i il giorno 5 di febraio del 1840.

Mehemed Ali fermánja is „eltűnt.” Tamás atyáról szól, pedig Crémieux és Montefiore kérelmére és előterjesztésére állítá ki azt, és ugyancsak egy betűvel sem ismeri el a vádlottak ártatlanságát, hanem csak pusztán kegyelmet ad nekik. Ezen egész ferman nagyobb bizonyíték, mint a halálos ítélet, mert ez utóbbi csak a tettesekre, amaz pedig az összes zsidóságra is vet világot.

Ezen pör nagy jelentőséggel bír már csak azért is, mert a zsidó lapok, következetesen azonosítva magukat mindazon vad s fanatikus zsidókkal, kik valaha s valahol keresztényeken vakbuzgalomból elkövetett gyilkossággal vádoltattak, egyáltalán tagadnak mindent, a mi ez iránt a hivatalos adatokból fölhozhatik.

A damaskusi eset, Tamás kapucinus atya és szolgájának meggyilkoltatása, melynek részleteit már megismertettük, a pör folyamán oly tanúvallomásokot hozott fölszínre, melyeket a tiszta-eszlári eset alkalmából nem lehet ignorálni.

Adjuk ezekből a „Civiltá Cattolica” júniusi füzete nyomán a következőkben a főbb s jellemzőbb mozzanatokat.

Kérdés: Mi hasznát veszik a vérnek?

El fiatal vádlott: A Fathir vagy a kovásztalan kenyér ünnepéhez (panes azymorum).

Kérdés: Hogyan tudja ezt?

Válasz: Hallottam a többiektől, hogy ez ünnephez kell a vér.

Kérdés: Ha ön nem látta a vért, hogyan tudja, hogy a kovásztalan kenyérhez használták?

Válasz: Nekem úgy mondták.

A r a r i Izsák vádlottat kérdi a bíróság: miért ölték meg Tamás atyát húsvét előtt?

Válasz: Azért öltük meg, hogy vért szerezzünk; miután a vért egy üvegbe gyűjtöttük, ezt Abouel Afieh rabbinusnál helyeztük el; a dolog vallásos célból történt, mert szükségünk volt vérré, hogy vallási kötelmeinknek eleget tegyünk.

Kérdés: És mire szolgál a vér a ti vallástokban?

Válasz: A kovásztalan kenyérhez.

Kérdés: Kiosztják-e a vért a hívők közt?

Válasz: Nyilvánosan nem; a főrabbinusoknak adatik át.

Arari Áron vádlottat kérdi a bíró: Minek adtátok a rabbinusnak a vért, miért nem tartottátok meg magatok?

Válasz: Mert a szokás úgy kívánja, hogy a vért a rabbinus örizze.

Arari Dávidtól kérdik: Miért öltétek meg Tamás atyát?

Válasz: A véréért; mert arra szükségünk van szertartásainknál.

Musza Abouel Afieh rabbinustól kérdi a bíróság: Kinek kézbesítették a vért?

Válasz: Jakub el Autabi rabbinus megegyezett az Arari családdal és másokkal, hogy szerezenek egy üveg embervért; ezt nekem maga Jakub rabbi mondta; az Arariaiak megígérték azt neki, ha mindjárt száz erszénybe (török font pénz) kerülne is a dolog.

Kérdés: Mire való ez a vér?

Válasz: A szokás az, hogy a vér, mely a kovásztalan kenyérbe adatik, nem szolgál a nép, de némely személy használatára.

Kérdés: Mikép használják azt?

Válasz: Jakub el Autabi rabbinus szokott a sütökemenczénél ténykedni a kovásztalan kenyér ünnepének előestéjén: ekkor a buzgó (előkelő) személyek adják neki a lisztet, melyből ő a kenyeret csinálja; ő maga gyúrja, hogy senki se tudja, hogy vért kever bele; aztán azoknak adja a kenyeret, a kik a lisztet adták.

Kérdés: Tudja ön, vajjon a rabbinus máshová is küldött a vérből, vagy csak a damaskusi zsidók élnek vele?

Válasz: Jakub rabbi azt monda nekem, hogy abból Bagdadba is kell küldenie.

Kérdés: Érkeztek-e Bagdadból ez iránt megkereső levelek?

Válasz: A rabbi nekem azt mondta, hogy igenis érkeztek.

Kérdés: El volt tökéltre, hogy papot ölnek meg, vagy bármely keresztényt?

Válasz: A szándék az volt, hogy akármely keresztény megölessék; de Tamás atya köztiszteltben állott; azért mikor behúzták, én azt mondtam a többieknek, hogy „ezt hagyjátok menni, mert ezt keresni fogják;” de nem hallgattak rám.

Arari Dávid efelől megkérdezte, így válaszolt: Jakub rabbi azt monda nekünk, hogy szükség van keresztény vérré a kovásztalan ünnep alkalmából, és hogy Tamás atyát kell elhivatni.

Abouel Afieh vádlott az izlamra áttérve, és biztosítván megkegyelmezteséről, következőleg nyilatkozott a többi közt: Jakub rabbinus azt mondta nekem, „hogy szüksége van keresztény vérré a vallás parancsolatainak teljesítésére; a vér pedig nem szolgál egyébre, mint a kovásztalan kenyér ünnepére. A „Sadat Adarkout” című könyv számos hasonló tényről beszél el.

Szembesítve Jakub rabbival és megkérdezte a Talmud tanítása felől, így nyilatkozott Mohamed effendi, a törökké lett Abouel Afieh: „A Talmud és a zsidó vallás azt mondja, hogy mindenki, a ki nem zsidó, állat.” Mikor Ábrahám (patriárka) Izsák fiát föláldozandó volt, így szólt két szolgájához: „Maradjatok itt a számmal, mialatt fiam és én előre megyünk.” A Talmud ebből azt következteti, hogy a nemzsidók szamarak.

Jakub rabbi megkérdeztetvén az idézet hitelessége iránt, azt felelte, „hogy az tökéletesen igaz.” És továbbá azon kérdésre, hogy „szabad megölni azt, aki nem ünnepli meg a szombatot?” Jakub azt válaszolá, hogy „igenis szabad, ha az illető zsidó.” De a zsidóból törökké lett Mohamed hozzá tévé, „hogy nem zsidót is szabad megölni,” mert állatok lévén, nem kell őket kímélni, és idézte a Talmudnak Sahandérim fejezete 58. lapját, hol írva van, hogy „minden nem zsidót, ki megüli a vasárnapot, meg kell ölni.”

Ez utóbbihoz még a következő kérdést intézték: „Ön azt állítja, hogy a vér a kovásztalan kenyér ünnepe számára (húsvétra) gyűjtetett; de hiszen a zsidók tisztátlannak tartják a vért; ebben nyílt ellemondás van; adjon tehát efelől kielégítő választ,

Válasz: A Talmud szerint két neme a vérnek kedves Isten előtt: a húsvét és a körülmételés vére.

Ezt megerősíté Jakub rabbinus is.

Kérdés: Mohamedhez (a volt zsidóhoz): Önnek válasza azonban nem engedi fölérteni, miszerint az emberi vér használata meg volna engedve.

Válasz: Ez a főrabbinusok titka, kik ez ügyet ismerik, valamint a módját, mint kell a vért alkalmazni.

Mehir Farkhi vádlott vallomásából szinte kitűnt, hogy ez valási titok.

A pör folyamata alatt gr. De Rotti-Menton damaskusi francia konzul 1840 ápril 22-ről levelet irt Serif pasa kormányzóhoz, melyben tudatja, hogy Merlato osztrák konzul közvetítésével a zsidók kérik a Talmud s egyéb könyveik szándékolt lefordításának abbanhagyását, mert ez a zsidó nemzet alázására volna; egyúttal értesíti, hogy Beaudin, a francia konzulátus egyik tisztviselőjének 150,000 piaszttert ajánlottak föl, sőt ez összeg megtoldását ígérték, ha a zsidókat terhelő gyanú elnyomatik. Az ez ügyben megindított vizsgálatról szóló hivatalos iratok föntidézett kútfőkben olvashatók.

Merlato osztrák alkonzultól is olvasható egy idevonatkozó levél, melyet 1840 febr. 28-án Laurella beiruti osztrák konzulhoz *irt. „Ki hinné? – írja, – Arari Dávid házában követtetett el Tamás atya meggyilkolása. Ezen gyalázatosak, három fivér, egy nő, Mózes, Abouel Afieh, József Legnado, Mózes Salonichi, egy borbély, és egy szolga megölték a szerencsétlen öreget és összegyűjtötték a véré. Hármán már bevallották, hogy a buntén v vallásos okokból követtettt el.”

Laurella, osztrák konzul Beirutban ezeket írja Bellier osztrák konzulnak Latakiehben, 1840-ik márczius 7-iki kelettel: „Iszonyatos.” Az Arariak, gazdag kereskedők gyilkosokká lettek; elég szívtelenek voltak meggyilkolni egy szegény öreg kapuczinust. És ezt fanatizmusból tették. A jó Isten meg fogja elégelni ez iszonyokat: ez korántsem első ily tettük.”

Az osztrák konzulok különben mind segítették a zsidókat, sőt Laurin osztrák főkonzul Alexandriában azzal fenyegetődött, hogy „szükség esetén Ausztria egész hatalmát fogja érvényesíteni” (!), és hogy irt az

osztrák követnek Parisba, hogy ez lépéseket tegyen Lajos Fülöp királynál a francia konzul ellen, ki az egyik vádlottról Picciotto Izsákról állítá, hogy keresztény vérrrel kereskedik.

Végül fölemlítjük még gr. Suzazannet levelét, ugyancsak az idézett kútfőkből, mely következő esetet beszélt el: „Egy ízben a vámházba pénzszekrény érkezett, melyet egy zsidó reklamált; fölszólították nyitná ki a szekrényt, a mit ő megtagadott, és előbb 100, majd 200, ezután egymásután 500, 1000, sőt 10,000 piasztert ajánlott föl; de a vámhivatalnok nem tágitott, mire kinyitja a szekrényt, és talál benne egy üveg vért! Megkérdezte a zsidó, azt válaszolá, hogy „náluk szokásban van nagy rabbinusaik s más tekintélyes személyek vérért megőrizni,” holott tudvalevő dolog, hogy meghalt emberből vér nem vehető, mert az a természetes halál bekövetkeztével azonnal megalszik.

John Barker, aleppói angol konzultól, valamint báró Kalte aleppói porosz konzultól levelek idéztetnek említett kútfőinkben, melyekben idézettek meggyőződésüket fejezik ki, hogy az ottani zsidók keresztényeket gyilkolnak, és hogy ember áldozatokat mutatnak be, minek megerősítésére több esetet hoznak föl. Mindezekből a következtetést megteheti mindenki.

A zsidó nemzet hagyományos politikája.

(Folytatás.)

III. Mammonszerzés.

Motto: Lass dich prügeln, lass dich bespucken auch hinauswerfen, nur zall mans dir bezuhlen.

A zsidók hagyományos politikájának harmadik sarkpontja: minden áron, keresztények megrontásával, pénz, birtok, vagyon szerzése. Mint tigris, a mely a vért érezve, rohan mindennek, a minek vére van és ontja ezt: a zsidónak ép oly ellenállhatlan vágya és szomja van a pénz után, csellel, hazugsággal, csalással körülfonja a keresztényt, hogy vagyonát elnyerhesse.

De hiszen Talmudja szerint ez úgysis a zsidóé; mi tartóztatná tehát a zsidót attól, hogy azt a gojimtól mint tulajdonát eljajátítsa.

Ezen hagyományos sophistikus elveket szem előtt tartva, neveltetik fel a gyakorlati életre készülve minden fi-nemű zsidó. Célját elérendő, nevezetes három iskolán megyén keresztül.

Gyermekkorában nagyrészt zugiskolákban, írás, olvasáson és talmudon kívül, – héber és romlott nyelven – leginkább számtannal tölti idejét; kiválóképen – gyors és bámulatos ügyességű fejszámvető mesterekké képeztetnek.

A második rendű iskolát kapja saját apja oktatása által; tehetősebbeknél a keresztény gimnáziumokban. A zsidó apa fiát a gyakorlati életbe bevezeti; a cselfogások, színlelt alázatosság, hízelgés és csalások nemeivel a keresztényekkel szemben megismerteti.

Ezeken kívül élvezetek nélkülözésében, uzsoráskodó spekulációkban gyakoroltatik.

A harmadik akadémiát járja a zsidó ifjú házassága alkalmával, a mikor a feleségének apja szokás szerint egy egész évre, házához valószínűs gyakorlati élet-dressura céljából befogadni szokta.

Itt a felső' tudományai abban állanak, hogy a hatáskörébe vágó törvényeket vele megismertetik; de egyszersmind azon mód és eszközök is, a melyek által ezek kijátszhatók és egyedül hasznára fordíthatók, tudom aspira hozatnak.

Továbbá ezen iskolájának, a keresztényekkel való perlekedés kiváló tárgyát képezi; a hova hamis tanuk szerzése, bírák vesztetése, ígéretek s hamis állítások általi félrevezetése tartoznak.

Nevezetes ebben a perlekedő zsidók viselete a keresztényekkel szemben. A zsidó actiója e tekintetben 3 stádiumon szokott átesni.

Az első actusa a zsidónak ellenfelének megfélemlítése, ijesztése; annak daczára, hogy a zsidó igazságtalanságának öntudatával bír, mégis az övé áll szemtelenül feljebb, fenyegetődzik, sokszor erőszakoskodva.

Nevezetes példáját adták ennek a zsidók, mikor százával Eszláron szegény Solymosiné házára mentek, fenyegetve, adná elő leányát rejtekéből.

Ha ilyen esetekben a zsidó kaszája köre akad: nem félnek tőle, megtorolják, akkor átlép actusának második stádiumába, és alkuodni kezd ellenfelével.

Itt is eclatáns példát mutatott Lichtmann, mikor szegény Solymosinét 1000 frttal megkínálta.

Ezen stádiumban a zsidóknál nincs fortély, csel, gázság, csalás, félrevezetés, mit ne lennének képesek elkövetni, hogy egyezség útján céljukat érhessék.

Elvégre, midőn a zsidó ellenfelével egyezség útján sem boldogulhat, akkor azt szokta mondani: gait nicht! és a harmadik stádiumba lépve megadja magát és fi z e t.

A zsidó ipa perlekedés-tudománya mellett, oktatja vejét kiváltképen abban, hogy kell a jószág- s más bérleteket potom áron, a keresztények kiszorításával megszerezni? Továbbá: a bérbeadó tulajdonosokat úgy befonni, hogy a zsidó a jószágnak ura maradhasson. Hogy kell a jószág becsét desolatió által leszállítani, s azt azután akár árverés akár privát egyezség útján sajátjává tenni potom áron?

Mein Suho!

„Was mer nur thün um raich zu werden,
 Ist alles heilig auf Erden;
 Besitzen mer einmul den Erden-Gatt: Geld,
 Dann regirt Juden Nation die „Welt!
 Kannst du haben ein Gulden Gewinn,
 Opfere für das auch hundert Goim;
 Sollest du dein Rechnung gut finden,
 Must Goim nischt schunen aber schinden.
 Schinden ja die Goim, das macht Jehova Ehr
 Für an ächten Machabäer.

Zsidó káté (!) kivonata.

A zsidók különben is velük született, kiolthatlan kapzsi vagyoni és pénzvágánál fogva, ha még e természeti hajlamukhoz ily veszedelmes elvekben iskoláztatnak be a keresztények rovására: nem lehet csodálkozni, ha a gyakorlati életben oly siralmas kihatással alkalmazzák tanait az országnak nem-zsidó népeire.

Ha a zsidók vagyonszerzését figyelemmel kísérjük, úgy látszik, hogy ők Magyarországon épen úgy el vannak terjedve, mint a nemes gyümölcsös kertben a hernyók. Valójában csodálatos! mintha csak tervszerűleg megosztottak volna a zsákmányon, hogy kinek-kinek közülök extra kijuthasson a maga szipolyozó hatásköre.

A szalmakunyhókban lakó halászoktól kezdve, a kiknek hálójába mindenütt belenéz a zsidó halbérlő gazda – fel egész a legfelsőbb körökig a nép minden osztályának kijutott a rangjához viszonyított zsidó, aki elnyomva a keresztényt, hatalmában tartja vagyoniát, de sőt most már nagy részben életét is.

Ha a döntő körök s a főhatalom háta mögött, Mephistopheles gyanánt, Rothschild & Consortes nem ólálkodnának, a magasabb szennvedélyes politika bizonyára kalandos, és költséges, különben sokszor elkerülhető háborúba nem dönthetné az országot.

E zsidók rász szelleme azonban a milliókkal mindannyiszor minden pillanatban kölcsön képében készen állván, az országot mindannyiszor teméntelen adósságba keríti s kamat fejében megadóztatja, s ez által a terhes adót mindig és mindig emelve, tönkre teszi az országot.

A zsidó mint bankár, mint nagykereskedő, karmai közé szokta keríteni a főurakat, kik sokszor azon veszik magukat észre, hogy eladósítva, palotáikban zsidó pöffeszkedésnek kénytelenek örökös helyet engedni.

Nézzük a zsidót mint jószágbérlőt. Fájdalom! e téren a magyar nemzet vezérkarának: a közép birtokosságnak életerét vágják keresztül.

A történelem igazolja, hogy ez osztály századokon által hatalmas karja képes volt a hazát fentartani, megvédelmezni. Mivé tette *azt most a lelketlen zsidó furfang és uzsora?*

Bár merre utazzék az ember a falukon, pusztákon, a legmélyebb lelki fájdalom fogja el; – a többnyire egykor oly büszke, díszes lakokat, kastélyokat s más gazdasági épületeket siralmas állapotban látni kénytelen. Azoknak minden zege-zuga telve mindennemű zsidó alakokkal.

Már feljebb volt említve, hogy a zsidó nevelés már a zsenge korban a jószágbérlet megszerzése céljára egész stúdiumot szokott fordítani.

Szabad legyen azonban ez állítást hacsak egy példával is illusztrálni, mennyi fortélyhoz, fogásokhoz s gonosz eszközökhöz szoktak a zsidók folyamodni, hogy a jószágbérlethez potom áron juthassanak.

Zemplénben a báró Barkóczy családnak szép birtokait Eidlisz nevezetű zsidó család 14 évig bírván bérben, mire a bérleti évek leteltek, a birtok oly dezolált állapotban találtatott, hogy abérlő zsidók ennek motívumánál fogva a jólelkű bárónak, új árenda fejében, az eddig fizetett összegnek egy harmadrészét felajánlani voltak szemtelenek.

Minden más zsidók a konkurrencziától rabbinus útján voltak eltiltva; a szegény nyomott báró házilag kezelni a birtokot képes nem lévén, a legnagyobb zavarba jutott

Értésére esvén azonban az alávaló csel, haragra lobbanva feltette magában, a birtokot többé semmi áron zsidóknak bérbe nem adni, s elutasította a zsidókat; mire azután egy becsületes, szakértő keresztény bérlő 9 évre kibérelte. – Nem lehet azt a cselvetést, ármányt elképzelni, mit a zsidók ennek megdöntésére el nem követtek.

A bárónak elsőbb 2 később 3 akkora árt ajánltak fel. De céljokat, – a szerződés biztosíték mellett erősen meg lévén kötve, – nem érhatték. De a keresztény bérlőnek, a hol csak hozzá férhettek, – kivált termények eladását illetőleg – szakadatlanul bajt és károkat okoztak.

E bérlet elteltével a zsidóság összefogván, míg addig a keresztény bérlő 2400 ftrnyi bért fizetett, csakhogy leüthessék kezéről a zsidók, 10,000 mond tíz ezer forint évi bér mellett újra elfoglalták.

Nyilvánvaló volt, hogy a birtok annyi netto jövedelmet képes nem volt hajtani; a zsidóság azonban, nehogy a keresztények mint jószágbérlők felkapjanak, subvetió mellett titkos társulatilag vették ki.

Ez az egy példa is eléggé világosan megmagyarázza azt, hogy miért lehet oly ritkán keresztény jószágbérlőt, hacsak nem különös

protectio mellett, találni? – s mindenütt egyedül a zsidók lesznek eleinte bérlők, később pedig tulajdonosokká a fekvő jószágokban.

Így foglalván el a zsidóság a fekvőségeket, majd mint bérlők, majd mint tulajdonosok, minő siralmas és szomorú kihatása van ennek a keresztényekre nézve, az kimondhatatlan.

Gondolják meg csak komolyan, gondolják meg az országnak bölcs intézői azon eseteket, mikor a zsidó beiskolázott fortélyai által egy magyar családtól birtokát elsajátítja, hova és mivé lesz akkor ezen család? Az ő törzsökös magyar család elveszik a hazában; míg helyébe egy benső ellenség talán tízszeres számban burjánzik fel. Természetes kifolyása a dolognak az is lévén, hogy a zsidók szokott aljas utakon szert tesznek, kivált nagyobb kiterjedésű uradalmi bérletekre, s ez által az eddig talán számos éveken át híven és szorgalommal működött szakértő gazdatiszteket minden irgalom nélkül világnak eresztik s a jószágokból egész Jeruzsálemet szoktak csinálni, minden terhes munkát nem igénylő helyeket zsidókkal töltvén be

Csudálatos, mintha valóban a zsidó emancipációs törvény megalkotása által a nemesi jószágokból valóságos zsidó tenyészdék lettek volna alkotva, s a magyarság végvesztével, egy szerencsétlen metamorphosist számítottak volna ki egy Zsidóország javára.

Szem előtt tartva azt a szomorú tapasztalást, hogy a fekvő jószágok évről évre, majdnem hatványozva zsidó kézre kerülnek, s azok kezeléséből a keresztény képzett gazdatisztek kizárva lesznek: kérdés, mi kilátása van ekkor a gazdaképző intézetekben nevelt ifjaknak, ha nincs nyitva tér előttök; mi célból állította az állam a gazda-képző intézeteket? annál is inkább, mert az államjvak is, – hol a képzett gazda ifjak alkalmazási helyének lenni kellene, sorba eladókká tétetnek.

Micsoda logika van itt az államgazdaszat politikájában? Ezt valóban megérteni nem lehet.

De annál kevésbé érteni azt, mihez fognak majd az elszaporodott, gazdasági tanintézeteken és műegyetemen képezett ifjak, és az örök áron zsidókézsre került, tönkrement családok gyermekei, ha így a zsidók által minden keresetmódból kizáratnak, s az állam-bölcsesség existenciájuk módozatáról sem gondoskodik?

Ezeknek valóban nehéz válutjok lesz, s nehéz tudni, elszántságuk hova ragadhatja őket. Bizonyos csupán az lehet, ha nem is lesznek szociáldemokraták és nihilisták, de lehetnek bizonyosan proletár nihilhabisták.

A zsidók a fekvő jószágokkal, csupán a martyr keresztény béres személyzetet szokták mint egy marha-inventáriumot által venni.

De hiszen nem is bánnak különben velők. Úgy hogy a szegény emberek sorsán megrendül a szív.

Sokszor föld alatti putrikba, vagy sárból tákolt szűk szobákba 4, de sőt több családot is össze zsúfolván, ezek számos gyermekei félig mezítelen rongyokban fetrengenek rakáson, bűzhödtt ánimálizált levegőben, míg szülők kegyetlen zsidó sáfárok szeme előtt folytonos nehéz munkákkal – az idő viszontagságait sem véve figyelembe, – sanyargattatnak.

Nem csoda, ha ily bánásmód mellett, bármily vasegészséggel legyen is a szegény ember megáldva, gyakran megtörve súlyos betegségbe esik.

A zsidó, saját hasznára, hogy a mukást benne ne kellessen nélkülözni, orvosoltatja őt. Azt azonban, miszerint az 1876-iki törvény szerint, munkájában beteg lett cselédet egy hónap lefolyásig saját költségén orvosoltatni köteles, soha tekintetbe nem vévén, teszi azt a szegény cseléd saját keserves költségén; de sőt még a betegsége alatt mulasztott munkanapokat is a legmagasabb napszámmal beszámítva, levonja csekély fizetéséből,

Ha még mindezekhez a kikötött darab földjét is csak sovány helyen szokta kiadni, csoda-e, ha e szegény nép, többnyire nehéz munka által aláásván egészségét, mint munkára nem képes, rongyosan bocsájtatik világgá

(Folytatása következik.)

A kecskeméti magyar védegylet

Az az üdvös mozgalom, a mely Somogy megyében keresztény véd egyletek megalakítása tárgyában megindult, hatalmas visszhangot keltett az Alföld egyik legtekintélyesebb városában Kecskeméten, a hol hasonczélú egylet „Magyar Védegylet” név alatt van alakulóban.

Ez egylet végleges alakuló gyűlése f. hó 21-re lett kitűzve, s ez alkalomra az egylet a gazdasági és társadalmi reform elveit magukévá tett s a különböző pártokhoz tartozó országgyűlési képviselőket: névszerinti Békássy Gyula, Dessewffy Kálmán, Hentaller Lajos, Istóczy Győző, Lázár Lajos, herczeg Odeschalchi Arthur, Ónody Géza, Simonyi Iván, Szalay Imre, Széli György és Verhovay Gyula képviselőket, – f. hó 13-kán Budapesten küldöttségileg hivta meg, a mely küldöttség Kéry Károly id. elnök, Nagy Imre id. titkár és Csóti Kovács Sándor id. pénztárnokból állt.

A Keckeméten f. hó 21-kén végbemenendő eseményekről annak idején t. olvasóinkat körülményesen értesíteni fogjuk, s most csak azt jegyezzük meg, hogy ezen képviselői összejövetel hazánk egyik tősgyökeres magyar városában nagy horderejű következményeket vonhat maga után,

Ezúttal itt közöljük még az alakulóban levő kecskeméti magyar védegyletnek 1882. december 2-kán kelt sz ó z a t á t Kecskemét városa k e r e s z t é n y lakosságához:

A „Kecskeméti Magyar Védegylet” Szózata Kecskemét város keresztény lakosságához!

A „K e c s k e m é t i M a g y a r V é d e g y l e t” 1882. decz. 26-kán tartotta alakuló közgyűlését a polgárság és ifjúság nagy részvéte mellett. E gyűlés által alapszabályai is jóváhagyattak s azoknak szentesítés végett a magy. kir. belügyminisztériumhoz való felterjesztése elrendeltetett. Midőn ezen s több más, a Védegylet életére és jövőjére nézve nagyfontosságú határozatok hozattak, ugyanekkor kimondá a közgyűlés határozatilag, hogy Kecskemét város keresztény lakosságához egy szózat intéztessék, melyben míg egyrészlől megismertetik a lakosság a Védegylet határozott céljával és kifejtendő működésének irányával, addig másrészlől hívassék fel városunk keresztény lakossága a Védegylet kebelében való tömörülésre, és hogy végre visszautasítsa mindazon szándékos rosszakaratból, kislelkűségből és butaságból származó rágalmakat, melyekkel a Védegylet határozott ellenségei és álbarátai úton-útfélen elárasztják, úgy tüntetvén fel annak alkotmányos és törvényes korlátok között mozgó jogos actióját, mint valamely államrobbantó, faj- és vallásgyűlöletet szító vakandok munkát.

Először is lássuk tehát, miért alakult meg városunkban a „Magyar Védegylet”, mi volt annak létrehozására az indító ok és mi a célja? Kedves testvérek! Azt hisszük, fölment bennünket minden bővebb és aprólékosabb magyarázatásoktól azon körülmény, amit minden ember tud hazánkban; hogy a 67-es kiegyezés óta mily rohamosan gördült alá közigazdasági és társadalmi jólétünk, mily rohamosan szállott alá mindaz, aminek emelkedni kellett volna: a közerkölcs, a becsületézés, a hon iránti szeretet, a magyar nemzeti érdekek szemmeltartása. Tudja minden ember, hogy azon idő óta, hogy hazánk kiszolgáltatta lett az idegen iparnak és kereskedelemnek, azóta mily rohamosan emelkedik nálunk mindaz, aminek sülyedni kellett volna: az iparos, kereskedő és földművelő keresztény népek nyomora, s az ezen nyomort előidéző idegen érdekek istápolására való hajlam, derűre-borúra való kétes értékű vállalkozások, hamis bukások, börzejáték, uzsora, hamis váltó, gründerség, liquidáció, sindikátusok, prospektok, titkos refakciák, svindli és krach, – s ezeket mind az idegenek és az idegen iránti hajlam honosította meg hazánkban, s mindez oly átok a népjólét útjában, melytől szemlátó-mást isszonyú arányokban vész és pusztul hazánk szorgalmas, munkás keresztény népe. Ez fájdalom mind tény és igaz! És ezeket az okokat elégnék tartottuk arra, hogy megalakítsuk a „Magyar Védegylet”-et, melynek alapszabályaiban kifejezett célja 4-ik § szerint a következő:

„A „Magyar Védegyelet” célja a hazai tősgyökeres magyar keresztény társadalom érdekeit általában, különösen pedig a Védegyelet tagjainak anyagi, szellemi és társadalmi jólétét előmozdítani, fölkarolni, érdekeit a törvény korlátai között törvényes eszközökkel megvédeni. Támogatni minden hazafias mozgalmat, magyar nemzeti és társadalmi célú ügy a közéletben, mint szellemi, közművelődési és közgazdasági téren; s mint kiválónak közgazdasági célok és reformok keresztülvitele érdekében alakult testület, különös súlyt fektet a kereskedelmi, ipar ér: gazdasági magyar keresztény érdekek megóvására.”

Ezt tartalmazza az alapszabály 4-ik §-a, melyből kitűnik, hogy olyképen hat a Védegyelet a magyar keresztény érdekek fölkarolására, hogy kerüli mindazt, ami és aki nem valódi keresztény magyar. Fölkarolja a honiipart, a honi kereskedelmet, gazdálkodást és a keresztény társadalmi érdekeket.

Az alapszabályok 5-ik §-a szerint tagja lehet a Magyar Védegyeletnek minden olyan keresztény férfi, aki legalább már 20-ik évét be töltötte, és aki becsületes jellemmel bír, aki uzoráskodással nem foglalkozik, aki a Védegyelet alapszabályainak és ennek alapján hozott határozatoknak magát aláveti, s a Védegyelet pénztárába évi díjul egy forintot fizet. Pártoló tagok szinten ilyen feltételek mellett férfiak és nők is lehetnek. Úgy rendes mint pártoló tagjává a Védegyeletnek csak keresztények vétetnek fel.

Kedves testvérek! Mióta megpendítettett városunkban az eszme, hogy a magyar nemzeti érdekek megóvása szempontjából alakítassék egy „Magyar Védegyelet”, azóta különféle verziók keringenek a nép között szájról szájra és sokan úgy tüntetik fel a dolgot, mintha a mi Védegyeletünk alattomos utakon bujkálva, törvénytelen eszközökkel holmi zsidóhecczek inaugurálása végett alakulna, s mintha ennek az együletnek az volna a célja, hogy vallás- és fajgyűlöletet szítson, s végre a Védegyelet tagjait valóságos zsidóüldözők hírében álló szörnyetegeknek rajzolják. Nem tehetjük, hogy midőn ezen ráfogásokat aljas rágalmaknak nyilvánítjuk és a midőn ezen vádak ellen tiltakozva azokat undorral visszautasítjuk: hogy el ne mondjuk itt nyíltan, mennyi közünk van nekünk, illetve mennyi köze van a „Magyar Védegyelet”-nek a zsidókhöz. Hát csupán annyi, hogy a „Magyar Védegyelet” iparkodik nem kereszténnyel nem érintkezni; a Védegyelet tagjaitól árulhat bárki bármit, ha nem keresztény, nekünk nem kell sem a portékája, sem maga. Nekünk nem kell sem polgármesternek, sem képviselőnek, sem hivatalnoknak, sem tanítónak, sem doktornak, sem ügyvédnek, sem kereskedőnek, sem iparosnak, sem gazdának, sem bírónak, sem követnek, de még barátnak sem az, aki zsidó, vagy zsidóbarát! Hát csak ennyi közünk van a zsidóhoz, sem több, sem kevesebb nincs. Ezt lehet nevezni zsidó nélkülözésnek, de zsidóüldözésnek nem! Mi nemhogy nem törődünk velük egy cseppet sem, de sőt tiszteljük őket, mint loyális gazda tiszteli Vendégét, sőt ha talán eszükbe jutna nekik valaha őshazájukat felkeresni, mi még csak a marasztalást sem fogjuk megkísérelni, nehogy jó szándékunk üldözésnek tekintessék; mert a mai világban azt nem tenni, amit a zsidó akar, könnyen üldözésnek vétetik. Ennyi közünk van a zsidókhöz és minden egyébhez, aki nem keresztény!

Kedves tesvérek! Az emberi szellem folytonos fejlődésében apródonként fedezi fel a félszeg társadalmi és közgazdasági viszonyoknak

teremtő okait, a melyeknek megszüntetése szent czéllá magasztosul, mivel a közboldogság kifejlésének kérdésében lényeges akadályozó tényezőként szerepelnek. A megszokott rosznak ismerete kelti fel az emberban a jónak eszméjét s buzdítja állandó munkásságra, hogy természeti tehetségeinek igénybevételében küzdjön azon áramlat ellen, mely az ember szellemi vagy anyagi életére káros befolyást gyakorol. Ezen igyekezet természetünkben rejlő jó tulajdon, s az élet becse és értéke attól függ, mennyire iparkodunk felhasználni ezen képességet, mely az embert öntudatos, önelhatározásra képes lénnyé teszi, s megtanítja megvetni a körülmények által teremtett helyzetekben való gyáva megnyugvást. E törekvés nélkül szellemtelen, durva anyagnak kellene magunkat ismerünk, akik felett a végzetszerűség gyakorolja félelmes hatalmát, s a kiknek életviszonyait az elévült szokás állapítja meg és a pusztá véletlen szabányozza.

Minden kornak van speciális törekvése, mély vele szerves összefüggésben áll, s amelynek eszméje az élő nemzedék lelki tehetségeit áthatván: megtermékenyíti az értelmet, lángragyulasztja a szívet, aczélozza az akaratot, hogy megtanítson küzdeni és mindent áldozni azért, ami jó, ami szép és nemes! Korunkat épen azért lehet a fölvilágosultság századának nevezni, mivel az oknyomozó ész kutató irányban haladva, alapjában deríti föl azon okokat, melyek anyagi vagy szellemi pangásunknak tényezői, s amelyek az általános nyomor és tespedés előmozdítói, s iparkodik az adott viszonyokat életcéljaihoz idomítani, megváltoztatni. Küzdeni tehát a felismert rász ellen s teremteni igényei szerinti jót, – fölvilágosult századunkban senki által kétségbe nem vonható – emberi jog.

Ily oknyomozó irányban haladva, s ily jogok tudatában láttuk szűkeségesnek és tartottuk jogosnak a „Kecskeméti Magyar Védegyelet” létrehozását, s amidőn ezen szózatunkat hozzátok intézzük, azon kérelmünket is terjesztjük elébetek, hogy az itt elsorolt elveket ha magatokénak valljátok, s ha az egyeletnek szükségét látjátok: sorakozzatok lobogónk alá, melynek jelszava: „Egy mindnyájáért, mindnyája egyért!”

Kedves testvérek! A szabadság, egyenlőség és testvériség magasztos ideálja öleli át szeretetének melegével a világot, s csak a keresztény népek szilárd összetartása lesz képes e magasztos ideált testté érlelni. Ha összetartunk, ha egymás érdekeit minden téren előmozdítjuk: akkor higyjétek el, hogy a szebb jövő hajnala fel fog pirkadni hazánk egén, s e szent földet, melynek porszemére őseink vére csurgott, s amelynek minden hantját egy-egy porladó tetem, szereteteinknek kihűlt hamvai tették szent ereklyékké, – ezt a hazát, amelyen kívül számunkra nin»csen hely: rövid idő alatt egy boldog, megelégedett és igazán szabad magyar nemzet fogja lakni!

Azért tehát, ha a kiküldött 100-as bizottság valamelyik tagjai megjelennek vendégszerető hajlékaitokban gyűjtés végett, fogadjátok őket testvéri és elvtársi jóindulattal és iratkozzatok be mielőbb lobogónk alá, hogy a folyó évi január hó 21-dikén körünkbe érkező kedves vendégeinket, vezéreinket, az igazságos ügyért lelkesülő keresztény lakosságunknak egy óriási tábora üdvözölhesse.

Isten segítségével bízva az igazságos és hazafias ügyek iránti nemes rokonszenvedetekben és jóindulatotokban, vagyunk

A „Kecskeméti Magyar Védegylet” 1882. évi Deczember 26-án tartott közgyűlése határozatából testvéri szeretettel és elvtársi üdvözléssel:

Kéry Károly
id. elnök.

Nagy Imre
id. titkár.

Csóti Kovács Sándor
id. pénztárnok.

Hangok a vidékről.

– Nyílt levél a szerkesztőhöz. –

Mármarosmegye.

Tekintetes szerkesztő úr! – Országszerte talán sehol sem várják jobban az újévtől szervezendő csendőrséget mint Mármarosban, ahol erélyes zsandárok nélkül becsületes embernek vegetálni majdnem fizikai absurdum.

Vannak törvényeink és pedig olyanok, melyek becsületére válhatnak bármely művelt államnak; vannak végrehajtó közegeink, a Themis rettenthetlen bajnokai: és mégis a demoralizáció napról-napra jobban terjed a nép közt; mert mikor a hajdani vagyonos gazdától utolsó tehenét is elveszi a zsidó, nem riad az többé vissza sem a börtöntől sem a poklok rémséges tüzetől, hanem a végső szükségtől ösztönözve önként szegődik a zsidó tolvajok hűbéres szolgájává és czinkos-társává.

Fájdalommal kell bevallanom, hogy az ilyen goj-zsidó czinkosok száma napról-napra szaporodik ép olyan óriási mértében, a mennyire gazdagodik a zsidóság. Ki e megyében ezelőtt csak két évtizeddel megfordult és megfordulna most, az láthatná, mennyire képesek elrontani a becsületes népet – mint a milyen a mármarosi – a zsidó hunczfuteriák. – No de hadd beszéljenek a tények!

A m ... ai bírónak B . . a Vazulnak van egy fekete szőrű lova, melyért a bíró minden évben 5 forint lóbiztosítási díjt fizetett a r . . . ei lótolvajoknak, hogy az el ne lopassék. És a szegény pára önelégülten legelészett a zamatos havasi pázsitokon egész e nyár közepéig, midőn is az 5 ft. biztosítási díj lejárván, mivel bíró uram azt meg nem újította, egy szép reggelen a lónak hült helyét találta a bíró szolgája.

És lön nagy rémület a szomszédok közt, s a bírónak első dolga volt elzarándokolni R ... re a tolvajok Mekkájába, hol is K–z M–r r–i főmuftinak előadván lelke fájdalmát, tőle azt a vigasztalást nyerte, hogy a befizetetlen 5 forint lóbiztosítási díj kárpótlásául fizessen azonnal 17 forintot és a ló előkerül.

A bíró azon reményben, hogy most már kész pere van, lefizetvén a zsidónak a 17 forintot, haza ment; de bizony a ló napok elmúltával sem került elő, miért is ismét felkereste K. M-r zsidó fő tolvajt, ki tőle ismét kizsebelt 13 forint, – s most a ló 30 forinton megvásárolva ismét gazdájához került.

Az egész dologban az a hunczfut raffinéria a legkülönösebb, hogy a zsidó a lovat 2 forintért egy gojjal ellopatta, ismét 2 forintért egy más gojnal bekvártélyozta, s most a dolog perre kerülvén, a zsidó gánef 26 forinttal a zsebébe olyan ártatlan mint a bárány, a két goj pedig 2-2 forintért lótolvajlás és orgazdaság czimén évekig ülhet a tömlőcz fenekén.

Ez csak egy eset a naponta ismétlődő gseftek közül, melyek úgyszólván jövedelmi kútforrását képezik a r... ei zsidóságnak, mi annál könnyebb, mivel a galicziai határszélen túl a magyar nyelv terra incognita lévén, elég ha a tolvaj lólevél helyett egy véletlenül zsebébe tévedt bírósági idézvényt vagy végzést mutat fel, s a jámbor német látván a pecsétet jóhiszeműleg bólint a fejével, és a tolvaj mint igaz jószágot olcsó pénzen könnyű szerrel adja el a lopott lovat.

A mármarosai óriási erdőségeket is már majdnem egészen tönkretette a zsidóság; de különösen a községi erdőket, hol a zsidók a gojjal lopatják a fát, és ha a dolog napfényre kerül, a goj van a lébe, a Jordán pedig olyan ártatlan mint a ma született gyermek. Történik a zsidókat gazdagító falopás a következő módon:

A goj levágja a községi erdő legszebb szálás fenyőit, s midőn már elég nagy mennyiség van készletben, ősszel a zsidók jelentést tesznek, hogy a községi erdőt ismeretlen tettesek pusztítják; erre kitűzetik az árverés, és minden zsidó az általa kivágatott, 1000 számrá menő szálás fenyőt darabonként pár krajczáron megveszi, télen a gojjal pár krajczáron a vízen leúsztatván, darabonként 4-8 forintnyi árban eladja; nyer tehát óriási összegeket a nélkül hogy fáradozott volna.

Amint értesültem, a kerületi kir. Erdőfelügyelőségnek tudomására esvén az évtizedeken át üzött emez erdőpusztítás, most egy kir. erdészi állomás rendszeresítése van tervben a megye területére, megóvandó a zsidók kegyelméből még meghagyott erdőterületeket a végpusztulástól. Adja Isten, hogy az üdvös intézmény kellő eredményre vezessen!

Caméleon.

Pályadíj-kitűzés.

A „12 röpirat” ügyét oly lelkesen felkarolt tudós amerikai honfitársunk, kit csak az *Avellanus* írói névvel nevezhetünk meg, 25 frtnyi pályadíjat tűzött ki annak részére, a ki a „12 röpirat” részére, a feltétlen becsű legjobb czikket írja a következő téma fölött:

„Mutattassák ki számokkal és adatokkal a zsidóság rontó befolyása a magyar sajtóra és irodalomra, általa pedig a közszellemre.”

A pályázati feltételek a következők:

1) A cikk f. é. márczius 1-ig, a szerző nevét s lakását magában foglaló s kívül jeligével ellátott levélke kíséretében küldendő be.

2) A cikk öt írott ívnél rövidebb és 20 ívnél hosszabb nem lehet.

3) A feltétlen becsű legjobb cikk után a 25 frt pályadíj kiszolgáltatik; s úgy ez, valamint a közlésre méltóknak talált többi cikkek is a „12 röpirat” tulajdonává válnak.

4) A pályadíjnyertes és a közlésre méltóknak talált cikkek jelíges levele felbontatik; szabadságában állván a cikkírónak azt kijelenteni, hogy cikke csak valamely általa választandó írói név alatt jelenjék meg a „12 röpirat”-ban.

5) A közölhetőknél nem talált cikkek írói, cikküket, felbontatlanul maradó jelíges levélkéjükkel együtt a „12 röpirat” szerkesztőségében f. é. ápril végéig átvehetik.

6) A cikkek bírálatát egy, Ónody Géza és Széli György országgyűlési képviselőkből s e füzetek szerkesztőjéből álló hármás bíráló bizottság eszközli.

7) A pályázat eredménye esetleg már a f. é. márczius 15-ki, mindenestre pedig ápril 15-ki füzetünkben hirdettetik ki.

A „12 röpirat” szerkesztősége.

Levelezőlap.

Mindazon t. elvbarátainknak, a kik az újév alkalmából szívesek voltak irányunkban szerencsekívánataikat kifejezni, viszont mi is elvtársi üdvözlötünket küldjük, kérve őket, hogy ez új évben is tartsák meg irányunkban elvbaráti szíves hajlamaikat.

Avellanus. A kérdezett czég nem zsidó. – Bartalits úrnál megfelelőleg intézkedtünk.

P. S. úrnak F. Sz-n. Örülünk, hogy füzeteink egyes cikkeit az országon kívül is ismertetni törekszik. Cikkeit szívesen vesszük. A beküldött a jövő számban jön. P. J. úrnak Sz. V -n. Intézkedtünk.

K. L. úrnak Z-h. Üdvözljük új előkelő állásában, s reméljük, hogy jelenlegi kiterjedt hatáskörében is szíves lesz ügyünkben közreműködni.

Z. L. úrnak T. L. A cikket illető helyére átadtuk.

Nyilatkozat.

A tapolczai antisemita kérvény benyújtása után, Kapolcsról egy ellenkérvény nyújtatott be, s ennek aláírói közt első sorban Kuthy Mátyás földbirtokos van alájeveve. Nehogy a névazonosság miatt összetéveszenek, tudatom minden ismerősömmel, hogy ezen kérvényt én nem írtam alá.

Kuthy Lukács,

m. kir. postamester és földbirtokos.

Nyíregyházán a m. é. októberi füzetünkben már ismert, jeles tollú Mikecz József szerkesztésében és kiadásában „Ebredjünk” című alatt egy, hetenként kétszer megjelenő radikális irányú antisemita lap indult meg. Ara egy évre 8 frt. A „Szabolcsmegeyi Közlöny”-nyel együtt tehát van most Nyíregyházán két antisemita lap. De nagy szükség is van rájuk Solymosi Eszter szülőföldén.

Beküldtettem a szerkesztőséghez a következő című röpirat: „Válasz Kossuth Lajos legutóbbi levelére a zsidókérdésben.” Nyomatott Kocsi Sándornál, Múzeum-körút 10. sz.